

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 23.-24. června 2020 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radka Hartmanna a soudců JUDr. Hany Navrátilové a JUDr. Evy Rejchrtové odvolání **obžalovaných Pavla K.**, narozeného xxx, **Miroslava S.**, narozeného xxx, **Petra S.**, narozeného xxx, **Miloslava J.**, narozeného xxx a **Jiřího K.**, narozeného xxx proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. března 2019, sp.zn. 5T 2/2013 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1, písm. b), c), d), odst. 2) tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ohledně obžalovaných Jiřího K., Miroslava S., Petra S. a Miloslava J. v celém rozsahu, ohledně obžalovaného Pavla K. pouze ve výroku o vině trestným činem podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, zčásti nedokonaným ve formě pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (body 1, 2, 4, 11 a 13), tím i ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **znovu rozhoduje** tak, že obžalovaní Pavel K., Miroslav S., Petr S. Miloslav J. a Jiří K.

jsou vinni, že

1. obžalovaní Pavel K. a Jiří K.,

v přesně nezjištěné době, nejpozději do druhé poloviny roku 2004 si přesně nezjištěným způsobem opatřili do spoluvlastnictví sbírku přesně nezjištěného počtu obrazů, přinejmenším obsahující 300 kusů maleb a kreseb, o kterých věděli, že byly vytvořeny neznámým autorem, jenž napodobil výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN– BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANIHO, Karla SCHMIDTA ROTTLUFFA, Christiana ROHLFSE, Kazimira MALEVIČE, Ernsta Ludwiga KIRCHNERA, Alexandra Michailoviče RODČENKA a dalších, zhruba v období druhé poloviny roku 2004 se

rozhodli, že tyto malby a kresby začnou prodávat jako díla skutečně vytvořená na malbách a kresbách podepsanými autory, Jiří K. pak za bližší nezjištěných okolností obstaral kupní smlouvu, která měla být sepsána dne 20. 03. 1993 v Mochtíně s prodávající Annou M., rozenou S., nar. xxx, o prodeji 17 kusů obrazů signovaných autory Markem FRANKEM, Emilem NOLDE, Marcem CHAGALLEM, Vasilijem KANDINSKYM a Michaiilem LARIONOVEM, podle které obrazy měly pocházet z pozůstalosti jejího prvního manžela Františka TAUBEKA, nar. xxx, v průběhu 2. poloviny roku 2004 se Jiří K. dohodl s PhDr. Jiřím V. KOTASEM, který měl pověst důvěryhodné a umění znalé osoby, a Mgr. Stanislavem KARLÍKEM na zprostředkování prodeje zmíněné sbírky obrazů a kreseb, dne 01. 02. 2005 je vybavil plnou mocí, na základě které měli ověřit uplatnitelnost uměleckých děl, prostřednictvím PhDr. Jiřího V. KOTASE a Mgr. Stanislava KARLÍKA pak v Plzni, Sedláčkově ulici v bytě Pavla KOTTA zajistil, aby fotograf Jan VÁVRA pořídil fotografickou dokumentaci několika vybraných obrazů, která měla být užívána k prezentaci obrazů zájemcům, nejpozději dne 25. 04. 2005 Jiří K. požádal svého přítele Vladimíra FIALU o podepsání čestného prohlášení, které pro něho připravil, jímž Vladimíra FIALU nechal potvrdit skutečnost, že sbírka moderních kreseb a obrazů byla do jeho rukou odprodána v roce 1993 Annou SLIVARICHOVOU von HELDENBURG, jakož i skutečnost, že sbírka vznikala ve 20. – 40. letech zásluhou Karla SLIVARICHE von HELDENBURG a manžela Anny SLIVARICHOVÉ, Karla TAUBECKA, ačkoliv podle kupní smlouvy údajně uzavřené dne 20.03.1993 sbírka měla pocházet z pozůstalosti prvního manžela Anny M., rozené S., pana Františka TAUBEKA, a na základě takto cíleně k prokázání údajně a nepravdivé provenience sbírky obrazů a kreseb vytvořených dokumentů, prostřednictvím PhDr. Jiřího V. KOTASE a Mgr. Stanislava KARLÍKA prodali v období od září do listopadu 2005 ing. Liboru JIRÁSKOVI proti vyplacení hotovosti ve výši 4,000.000 Kč, ačkoliv podle vytvořené legendy kupujícímu bylo prezentováno, že sbírku může prodat přinejmenším za částku 35,816.000 Kč, díla vytvořená napodobením výtvarného stylu a díla vytvořená napodobením výtvarného stylu a opatřená signaturami malířů

1. Chiroco, rozměr 35x41, olej na plátně s motivem Koně
2. Seurat, rozměr 27x17, olej na dřevě s motivem Nahé zády otočené dívky
3. Dongen Kees, rozměr 101x81, olej na plátně s motivem Dívky
4. Modersohn Becker, rozměr 49x32, olej na kartonu s motivem Dítěte a kočky
5. Paul Klee, rozměr 24x30, olejomalba s motivem Ryb-proškrabované motivy,
6. Paul Klee, rozměr 66x55, olej na kartonu s motivem Abstrakce
7. Modigliani, rozměr 74x101, olej na plátně s motivem Nahé ležící ženy
8. Brague, rozměr 51x61, olej na kartonu s motivem Číše
9. Chagall, rozměr 54x69, olej na kartonu s motivem Akrobatky na koni
10. Kandinskij, rozměr 54 x 56, olej na plátně s motivem Ryb a ptáka
11. Paul Klee, s motivem Abstrakce – barevné kostky
12. Miro Joan, s motivem Abstrakce
13. Paul Klee, s motivem Žluté ryby
14. Brague, rozměr 43 x 32,5, olej na plátně, s motivem Houslí a ovoce
15. Pechstein, rozměr 84 x 64,5, olej na plátně, s motivem Přírody kolem řeky
16. Chagall, rozměr 26,5 x 21, olej na kartonu, s motivem Vesnice
17. Chagall, rozměr 60 x 50,5, olej na kartonu, s motivem Létajícího muže

18. Kandinskij, rozměr 25,5 x 30,8, kvaš, s motivem Abstrakce
19. Redon Odilon, s motivem Modré abstrakce-květin
20. Matisse Henri, s motivem Polonahé sedící ženy
21. Picasso, s motivem Zuřícího býka a bílého koně
22. Picasso, s motivem Černého býka
23. Seurat, rozměr 20,8x30,8, olej na dřevě s motivem Pobřeží
24. Léger Fernand, olej na plátně, s motivem Abstrakce
25. Miro Joan, olej na plátně, s motivem Modré abstrakce
26. Vlaminck, rozměr 50x64, olej na plátně, s motivem Loďka na říčce
27. Nolde, rozměr 60x50, olej na plátně, s motivem Slunečnic
28. Chagall, rozměr 59,5 x 49, olej na desce, s motivem Ženy a muže
29. Kandinskij, s motivem Abstrakce
30. Redon Odilon, s motivem Červených rozpitých květin,

částku ve výši 4,000.000 Kč pak převzal od Mgr. Stanislava KARLÍKA Jiří K. a jeho prostřednictvím příslušný podíl obdržel i Pavel K.

2. obžalovaní Pavel K.a Jiří K.,

v blíže nezjištěné době v letních měsících červenci až září roku 2005 a na blíže nezjištěném místě jakožto spoluvlastníci ze souboru děl neznámého původu popsaného pod bodem 1. rozsudku nabídli jako díla autorská k prodeji pod smyšlenou legendou o původu těchto obrazů, část těchto maleb a kreseb neznámého původu, cestou Stanislava KARLÍKA, na základě plné moci ke zprostředkování prodeje, kterou mu udělil Jiří K.dne 01. 02 2005, Luďkovi FABINGEROVI, když cca 40 ks maleb a kreseb z této sbírky bylo zprvu Luďkovi FABINGEROVI odprezentováno v elektronické nabídce, návazně pak v listinném formátu, přičemž k těmto nabízeným obrazům bylo Luďkovi FABINGEROVI zprostředkovaně cestou Stanislava KARLÍKA uvedeno, že nabídnutý soubor je souborem originálních děl moderních kreseb a maleb pocházejících z počátku 20. století, kdy na základě přiložené, Jiřím K. vytvořené nepravdivé provenience, uvádějící, že sbírka vznikla zásluhou Karla SLIVARICHE von HELDENBURG a manžela Anny Slivarichové, Karla TAUBECKA, dále že sbírka patřila do utajeného rodového majetku rodu SLIVARICH von HELDENBURG a v době nesvobody byla uschována, a proto se nenachází v katalogích moderního umění, dále že sbírka čítá 112 ks, z toho 45 maleb a 67 kreseb, uvedli Luďka FABINGERA v omyl, když mu cestou Stanislava KARLÍKA doložili čestné prohlášení podepsané Vladimírem FIALOU, vnukem paní M., nar. xxx vztahující se k původu obrazů a provenienci deklarovanou jako od rodu SLIVARICH von HELDENBURG, dále notářský zápis vztahující se k původu obrazů – osvědčení o prohlášení k původu od paní Anny M. a Jiřího K., dále znalecké posudky o ceně obrazu sign. jako Chagall od znalců Jiřího D. a Ing. Š., úmrtní list pana Františka T., dopis adresovaný Gertrudě T., a kupní smlouvu uzavřenou mezi Jiřím K. a Mgr. Stanislavem K. ze dne 07. 09. 2005, když tato cíleně vytvořená nepravdivá provenience k nabízeným obrazům byla taktéž sepsána v Prohlášení ze dne 16. 12. 2005, a posléze tedy tímto původem zaštitěný soubor maleb a kreseb neznámého původu byl dne 16. 12. 2005 na základě kupní smlouvy prodán Jiřím K. a Pavlem K., a to cestou Mgr. Stanislava K., toho času aktuálního a výlučného vlastníka na smlouvě, byť pouze formálního vlastníka po dohodě s Jiřím K., Luďkovi F. za celkovou cenu zaplacenou v hotovosti ve výši 5,500.000,- Kč za soubor maleb a kreseb, označených v přílohách smlouvy:

KLEE 70x56

MATISSE 46x60
MIRO 60x50
NOLDE 60x50
BRAGUE 43x32,5
CHAGALL 26,5x21
CHAGALL 60x50
KLEE 26,5x19
KIRCHNER 70x60
TANGUY 91x73
TANGUY 51,5x64
MIRO 80x64
KIRCHNER 91,5x64
HOFER 45x39,5
BOZNANSKA 66,5x54,5
URY 31x24
BRAGUE 75x59
RIVERA 49,5x39,5
HOFER 40,5x33
BRAGUE 75x60
KERKOVIVUS 41,5x33
CORINT 34x27
KEERKOVIVUS 39x38,5
LEGER 60x49
PICASSO 72,5x63
LEGER 79,5x65
PICASSO 49x42,5
BAUMAISTER 70x62
NAY 70,5x56
JAWLENSKY 52x40
JAWLENSKY 34x28,5
CHAGALL 69,5x49
CHAGALL 25,5x20
BAUMASIER 56x38
BAUMASIER 49x31,5
CHAGALL 61x49
CHAGALL 58x47,5

CHAGALL 32x18,5
NAY 90x41
KLEE 53,5x38
KLEE 32,5x24
KLEE 27,5x19
KLEE 24x18
PECHSTEIN 84x64,
REDON 22,5x1
BOCCIONI 21,5x16
BOCICIONI 21,5x16
DUFY 41,5x33,5
DUFY 42x34
GORKI 31x22
GRIS 32x24
CHAGALL 26,5x21
CHAGALL 26,5x21
KANDINSKI 22x16,5
KANDINSKI 27x22
KANDINSKI 28x22
KANDINSKI 32x22,5
KIRCHNER 30,5x21,5
KIRCHNER 43x30,5
KLEE 27x19
KLEE 19,5x17,5
KLEE 20x17
KLEE 24x17
TANGUY 32x24,5
KLEE 24x19
KLEE 27x19
KOLLWITZ 57x48
KOLLWITZ 59x48,5
KOLLWITZ 59x48
MALEVICH 21x16,5
MARK 23,5x17
MARK 30x20,5
MARK 33x23

MARK 42,5x34,5
MARK 48,5x33,5
MODIGLIANI 57x43,5
MOHOLY-NAGY 26,5x20,5
MOHOLY-NAGY 28x21,5
MOHOLY-NAGY 29x21
MOHOLY-NAGY 33,5x25
MORANDI 22,5x32
MORANDI 28x33
MORANDI 32x23,5
NOLDE 31x25
NOLDE 47,5x27,5
NOLDE 49x32,5
NOLDE 49x39
NOLDE 51x29
NOLDE 52,5x41
NOLDE 49x36,5
PECHSTEIN 24x20,5
PECHSTEIN 35x30
PESHCTEIN 39x26,5
POPOVA 18,5x15,5
POPOVA 31,5x20,5,
POPOVA 45x31,5
PRENDERGAST 45,5x31,5
PRENDERGAST 50x38,5
RODČENKO 22x16
RODČENKO 34,5x21
ROHLFS 50,5x42
ROHLFS 52,5x36
ROHLFS 53x39
ROHLFS 50x35
ROTHLUFT 48,5x36,5
ROTHLUFT 63x45
SAVINIO 33,5x 23
SAVINIO 37x29
SEURAT 29,5x21,5

SCHULZE 21x16

SCHULZE 21,5x16

SCHULZE 24x15

4. obžalovaní Pavel K. a Jiří K.,

v blíže nezjištěné době v zimních a jarních měsících roku 2007 v Dobřanech, Praze a na dalších místech nabídli cestou Jiřího KOTASE a Miroslava S. Oldřichu CHUDOBOVI, Miloslavu RANSDORFOVI, Vladimíru ŘÍPOVI a dalším třetím osobám k prodeji soubor děl neznámého původu, ač věděli, že tyto kresby a malby byly vytvořeny neznámým autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, když cestou Miroslava S. a Jiřího Kotase ve zmíněných třetích osobách vyvolali dojem naléhavosti uskutečnění obchodu tím, že stanovili datum, do kterého je nutno složit zálohu prodávajícímu, tedy Pavlu K. a Jiřímu K., v hotovosti ve výši 1.000.000,-Kč, jakožto záruku za zapůjčení jednoho díla sign. Marc CHAGALL a zároveň jakožto záruku pro dokončení obchodu se 400 kusy kreseb a maleb za 15.000.000,- Kč, tuto zálohu od zmíněných třetích osob, cestou Miroslava S. přijali a ponechali si ji i přes skutečnost, že k finálnímu prodeji těchto děl nedošlo, když tímto jednáním zamlčeli, byť cestou třetích osob, podstatné skutečnosti týkající se původu těchto děl a obohatili se tak o částku 1.000.000,-Kč.

5. obžalovaný Petr S.,

v průběhu měsíců říjen až prosinec roku 2007 na blíže nezjištěném místě nabídl k zakoupení Janu ERETOVI, případně některé z dalších osob jemu blízkých ze své sbírky obrazů

- 1) obraz signovaný jako Marc Chagall s názvem Prorok a žena, 31,6 x 23,4 cm,
- 2) obraz signovaný V. Kandinski s názvem Kompozice II., 22 x 28 cm,
- 3) obraz signovaný jako V. Kandinski s názvem Prostorová kompozice, 31,5 x 28,2 cm,
- 4) obraz signovaný jako Paul Klee s názvem Abstraktní kompozice, 53 x 38 cm,
- 5) obraz signovaný jako Emil Nolde s názvem Květiny, 49,3 x 38,
- 6) obraz signovaný jako Georges Seurat s názvem Studie postavy, 30,4 x 23,5 cm,
- 7) obraz signovaný jako Franz Marc s názvem Noční pastva, 34,4 x 24,5 cm,

tedy obrazy, o nichž věděl, že jsou neznámého původu vytvořené neznámým autorem, napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de Vlamincka, Emila Nolde, George Bragua, Maxe Pechsteina, Marca Chagalla, Vasilije Kandinského, Maxe Ernsta, Odilona Redona, Henri Matisse, Pablo Picassa, Franze Marca, Pauly Modersohn Becker, Paula Klee, Amadeo Modigliani, Kazimira Maleviče, Ernsta Rodčenka a dalších autorů, které získal do své dispozice v průběhu let 2005-2006 po zprostředkovaném nákupu cca 30 obrazů tohoto neznámého původu pocházejících od Pavla K. a Jiřího K., ing. Liborem J. za částku 4.000.000,-Kč; k těmto nabízeným obrazům Janu E. doložil znalecké posudky od Jiřího Dvorského č. 2895, 2896, 2897, 2901, 2899, 2898, 2900, vytvořil Kupní smlouvu na prodej děl uvedených pod body 1-7, která označil jako soubor uměleckých děl – obrazů od různých autorů 19. a 20. století, když takto připravenou smlouvu včetně popisu všech děl a přiložených posudků zaslal dne 13. listopadu 2007 ze své emailové adresy na emailovou adresu Jana ERETA a pokusil se těchto 7 ks obrazů pocházejících od Pavla K. a Jiřího K., tedy obrazy neznámé provenience, pouhé napodobeniny výtvarných stylů deklarovaných malířů, prodat a obohatit se o částku 50.000.000,-Kč, což se nepodařilo, neboť Jan ERET odmítl nabídku akceptovat,

6. obžalovaní Miroslav S. a Petr S.,

poté, co nejpozději v průběhu roku 2006 blíže nezjištěným způsobem získali do své dispozice obrazy pocházející od Pavla K. a Jiřího K., které byly vytvořeny neznámým autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, konkrétně

1) obraz – olej na kartonu s názvem Abstraktní kompozice, signováno jako Vasilij

Kandinskij

2) obraz – akvarelu na ručním papíře s názvem Abstraktní kompozice, signováno jako Vasilij Kandinskij,

3) obraz – akvarelu na papíře s názvem Květiny, signováno jako Emil Nolde

4) obraz – kombinované techniky na papíře zpevněném kartonem s názvem Žena, signováno jako Odilon Redon

5) obraz – kombinované techniky na papíře zpevněném kartonem s názvem Zbrojnoš, signováno jako Odilon Redon,

od počátku listopadu 2007 do konce dubna 2008 se společně po předchozí domluvě, pokusili prostřednictvím Jiřího SUCHÁNKY, a dalších neustanovených osob, prodat tato díla neznámé provenience jako pravá, byť se jednalo o pouhé napodobeniny obrazů výtvarného stylu uvedených autorů, ač byli na základě získaných informací přinejmenším srozuměni s tím, že se o autentická díla daných autorů nejedná, a přesto vešli v kontakt a nabídli tyto k prodeji do Švýcarska, a to cestou Tomáše SVOBODY, když Tomáši SVOBODOVI a jeho prostřednictvím dalším osobám, sdělovali nepravdivé informace o původu a autentičnosti jednotlivých děl, zamlčovali podstatné skutečnosti o původu, vlastnictví a autentičnosti děl a snažili se vzbudit zájem potencionálních kupců, konkrétně Tomáše SVOBODY, navodit zdání originality daných děl předkládanými posudky znalce dr. Jiřího Dvorského, a dosáhnout tak prodeje obrazů - v případě obrazu pod číslem 1) za 1,500.000,- EUR, obrazu pod číslem 2) za 300.000,- EUR, obrazu pod číslem 3) za 100.000,- EUR, obrazu číslo 4) za 250.000,- EUR, obrazu pod číslem 5) za 250.000,- EUR, když k obrazům pod čísly 1) a 2) a 3) připojil Petr S. ve své emailové korespondenci fotografie děl s „Prohlášením vlastníka“, tedy Miroslava S. a Petra S., že jsou vlastníky těchto děl, která zakoupili jako autentická a zaplatili úplnou kupní cenu, k obrazům pod čísly 4) a 5) připojil Petr S. ve své emailové korespondenci znalecký posudek o ceně obrazu vystavený znalcem dr. Jiřím

Dvorským pod číslem znaleckého deníku 2033 a 2034, přičemž takto jednali ve snaze obohatit se o částku převyšující 5,000.000,-Kč, k dokonání tohoto záměru však nedošlo, neboť poté, co se Tomáš SVOBODA kategoricky dožadoval poskytnutí podkladů k původu nabízených obrazů, s ním přerušili kontakt,

7. obžalovaní Petr S. a Miloslav J.,

v průběhu let 2007 - 2009 získali do své dispozice cestou Miroslava S. od Pavla K. a Jiřího K. za blíže nezjištěnou cenu několik desítek maleb a kreseb neznámého původu, vytvořených nezjištěným autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, tato díla mající u sebe v průběhu

těchto let uváděli společným jednáním na trh, ač si v tu dobu byli vědomi, a to na základě znalostí, vědomostí a poskytnutých informací, získaných nejdéle v období let 2006 - 2007, že se jedná o obrazy neznámé provenience, o pouhé napodobeniny -kopie stylů světových autorů, tedy díla neoriginální, a i přes tuto skutečnost se rozhodli pod smyšlenými legendami o původu děl tato nabízet za účelem obohacení se, získání finančního prospěchu, případně získání zpět do obchodu vložených finančních prostředků, kdy Petr S. připravoval dokumentaci k obrazům, zejména smyšlenou provenienci, kterou byly třetí osoby uváděny v omyl a pod kterou byla díla nabízena posléze Miloslavem J. k prodeji jako díla autorská, a to konkrétně

a. v průběhu roku 2007 na blíže nezjištěném místě Miloslav J. po dohodě s Petrem S. nabídl cestou Miroslava Š. k prodeji Janu B. obrazy

pocházející z výše uvedeného souboru obrazů od autorů Kandinskij, Chagall, Vlaminck, Picasso, Modigliani, Seurat a další, když k historii a původu obrazů mělo být Miroslavem Š. Janu B. prezentováno, že se jedná o originální díla s řádným rodokmenem a posudky, dále že se jedná o díla pocházející z dědictví jistého občana kanadské národnosti a že tyto měl nalézt při rekonstrukčních a bouracích pracích, dále že obrazy nejsou prodávány cestou aukčních síní z důvodu vysokých poplatků, dále že jedním z majitelů má být Miroslav S., když tuto smyšlenou legendu, pod kterou měly být obrazy nabízeny třetím osobám, sdělil Miroslavu ŠTĚPÁNKOVI Miloslav J., přičemž Janu BUČKOVI byly nabídnuty obrazy signované jako

- 1) Kandinskij – Kvaš-katalogová cena 2.000.000,- EURO
- 2) Georges Seurat-katalogová cena 1.500.000,- EURO (s názvem Pobřeží)
- 3) Maurice de Vlaminck-katalogová cena 1.600.000,- EURO (Loďka na říčce)
- 4) Kandinskij „První“ katalogová cena 9.000.000,- EURO
- 5) Kandinskij „Druhý“ akvarel/Kvaš - katalogová cena 2.000.000,- EURO
- 6) Kandinskij „Třetí“ - katalogová cena 5.000.000,- EURO,

s tím, že uvedené ceny požadují majitelé, jedná se o nabídkové ceny, které jsou obchodovatelné, a tímto jednáním se Miloslav J. a Petr S. pokusili uvést třetí osoby v omyl a obohatit se o částku přesahující 5,000.000,- Kč,

b. Miloslav J. po dohodě s Petrem S. v průběhu roku 2007 na blíže nezjištěném místě nabídl cestou Miroslava Š., Dimitriose Z., Dimitrose V. a Artemisi S., státnímu občanovi Řecka obrazy pocházející z výše uvedeného souboru obrazů od autorů Kandinskij, Chagall, Vlaminck, Picasso, Modigliani, Seurat a další, a to konkrétně

- 1) Kandinskij – akvarel s názvem Abstraktní kompozice
- 2) Kandinskij – olejomalba s názvem Abstraktní kompozice, a to včetně posudku od Jiřího Dvorského na částku 12,000.000 USD a expertízy z materiálového průzkumu od Ing. B.Štveráka
- 3) Kandinskij – kresba, když o tato díla Artemis SORRAS projevil zájem a přicestoval do České republiky v květnu roku 2009, kde se účastnil schůzky v 5. podlaží v kanceláři v Praze na Karlově náměstí, již byli přítomni Miroslav ŠTĚPÁNEK, Artemis SORRAS, Dimitrose VLACHOPULOS, Dimitrios ZIOULAS, dále Petr S. jakožto údajný právník prodávajícího, přičemž na této schůzce byl prezentován obraz v dřevěném rámu od Vasilije KANDINSKÉHO za cenu 3,000.000,- EUR, který Petr S. deklaroval jako originál a své tvrzení podložil sepsanou k obrazu na PC, na což pan Artemis SORRAS reagoval požadavkem vlastního znalce za účelem zjištění pravosti obrazu a požadavkem, že v případě pochybností bude znalecký posudek uhrazen prodávajícím, s čímž přítomný právník – Petr S. důrazně nesouhlasil; další schůzka se uskutečnila v Praze na Černém Mostě ve stejném složení osob včetně Miloslava J., bez Petra S.-právníka, Miroslav J. na této schůzce prohlásil, že obrazy jsou v jeho vlastnictví a pocházejí od „nějakého šlechtice z Rakouska“ a že obrazy jsou ještě stále v depozitu v Rakousku, zájemci posléze stále

trvali na dokumentech k původu obrazů, což Miroslav J. přislíbil dodat, poté po těchto požadavcích ze dne na den jeho činnost ustala a nedošlo k realizaci, když tímto jednáním Miloslav J. a Petr S. se pokusili uvést třetí osoby v omyl a obohatit se o částku přesahující 5,000.000,- Kč

8. obžalovaný Miloslav J.,

v blíže nezjištěné době v roce 2008 předal na blíže nezjištěném místě Petru OŠLEJŠKOVI, nosič CD s fotografiemi obrazů autora Bonnard, Chagall, Kandinskij, Kirchner, Pechstein, Macke, Braque, Gris, Feninger, Nolde, Vlaminck, Seurat, Matisse a další za účelem prodeje obrazů od těchto autorů, když k původu těchto obrazů uvedl, že pocházejí z nově objevené sbírky obrazů, kreseb a grafík po původním majiteli SLIVARICH von HELDENBURG a taktéž z Rakouska ze zámku Ebenthal od dědice zámku Karla TAUBEHO, ač tyto získal dříve společně s Petrem S. cestou Miroslava S. od Pavla K. a Jiřího K. jako díla neznámého původu za blíže nezjištěnou cenu do svého vlastnictví, dále na nosič CD k obrazu se signaturou KANDINSKIJ s názvem „Prostorová kompozice“ a CHAGALL s názvem „Prorok a žena“, dále doložil znalecký posudek od Jiřího Dvorského, když tyto posudky měly zvýšit zájem o díla a vyvolat důvěru v originalitu nabízených děl, načež Petr OŠLEJŠEK projevil zájem o 5 ks obrazů, za které bez uzavření kupní smlouvy zaplatil Miloslavu J. v hotovosti částku ve výši 2,000.000,- Kč, a to za obrazy

- 1) v rámu s motivem pohled na řeku s mostem a osobami, malba na plátně, nečitelná signatura Vlaminck, rozměr plátna 775mm x 540mm, rám bez zdobení o vnějším rozměru 880mm x 645mm,
  - 2) v rámu s motivem ženy ve vaně, signatura Bonnard, rozměr plátna 565mm x 400mm, rám nezdobený, vnější rozměr rámu 681mm x 524mm,
  - 3) bez rámu – napnuté plátno s motivem lodě, signatura Feininger 1920, rozměr 392mm x 472mm, když k těmto třem obrazům Miloslav J. jakožto bonus za zaplacenou částku dodal Petru OŠLEJŠKOVI
  - 4) 1 ks akvarel s motivem místnosti, signované Aug. Macke, rozměr 243mm x 344mm,
  - 5) 1 ks akvarel s motivem osoby s oslíkem, signatura M., rozměr 250mm x 305mm,
  - 6) 1 ks obrázek s abstraktním motivem, signatura Yves Tanguy.43, rozměr 235mm x 311mm,
  - 7) 1 ks obrázek s motivem ženy, signatura v azbuce Chagall, rozměr 220mm x 314mm,
  - 8) 1 ks kresba uhlím s motivem abstraktního obličejce, signatura Gris, rozměr 308mm x 425mm,
- uvedl tedy Petra OŠLEJŠKA v omyl a obohatil se tak o částku ve výši 2 000 000,-Kč,

9. obžalování Miloslav J. a Petr S.,

poté, co v letech 2007-2009 blíže nezjištěným způsobem, na blíže nezjištěném místě získali do dispozice cestou Miroslava S. od Pavla K. a Jiřího K. za blíže nezjištěnou cenu obrazy, které byly vytvořeny nezjištěným autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, k nimž Petr S. vypracoval dokumentace sloužící k prezentaci těchto obrazů potencionálním zájemcům, a poté, co v blíže nezjištěné době, na blíže nezjištěném místě začátkem 90. let, získal Miloslav J. do své dispozice přibližně 10 ks obrazů s barokními motivy, které měly pocházet ze zámku Ebenthal v Rakousku, a to od Karla TAUBEHO, který se stal dědicem a výhradním majitelem barokního zámku včetně mobiliáře po Franzi STRÜMPFOVI, tato díla od majitele Karla TAUBEHO svého času odkoupil

za částku cca 100.000,-Kč, Miloslav J. s vědomím Petra S. v blíže nezjištěném období a na blíže nezjištěném místě, v letech 2007-2009, nabídl Pavlu HOFMANOVI v listinném formátu A4 sestavu cca 50 ks fotografií výtvarných děl pocházejících z počátku 20. století, tedy moderní umění např. od autora Chagall, Kandinskij, Pechstein, Marc Franz, Modigliani a další, k těmto obrazům Pavlu HOFMANOVI uvedl, že se jedná o díla pocházející ze soukromé sbírky, které majitel zamýšlí prodat a jejichž autenticita je potvrzena, avšak ke konkrétnímu původu děl se nevyjadřoval do doby, než Pavel HOFMAN projevil zájem o 18 ks děl z této nabídky, kdy jako podmínku uskutečnění prodeje trval na setkání s majitelem obrazů a doložení původu děl, o které projevil zájem, konkrétně děl signovaných jako

- 1) Vasilij Kandinskij s názvem Zelená, Žlutá, Červená, olejomalba,
- 2) Marc Chagall s názvem Vojevůdce, olejomalba na plátně,
- 3) Marc Chagall s názvem Houslista, olejomalba na kartonu,
- 4) Kasimír S. Malevich s názvem Venkovan, olejomalba na plátně,
- 5) Alexandr M. Rodčenko, bez titulu, malba na papíře,
- 6) Alexandr M. Rodčenko, s názvem Kompozice, olejomalba na dřevě,
- 7) August Macke s názvem Tři ženy, olejomalba na kartonu,
- 8) Marc Chagal, s názvem Kostelíky, pastel na papíře,
- 9) Franz Marc s názvem U řeky, olejomalba na plátně, fixované na dřevě,
- 10) Modigliani s názvem Maria, olejomalba na kartonu,
- 11) Franz Marc s názvem Koně, olejomalba na plátně,
- 12) Max Hermann Pechstein s názvem Rybářský člun, olej na plátně,
- 13) August Macke s názvem Promenáda v ZOO, olejomalba na kartonu,
- 14) Emil Nolde s názvem Květiny, olejomalba na plátně,
- 15) Ludwig Ernst Kirchner s názvem Ženský akt v přírodě,
- 16) Franz Marc s názvem Les, olejomalba na plátně,
- 17) Franz Marc s názvem Letní den,
- 18) August Macke s názvem Venkovská krajina,
- 19) Max Hermann Pechstein s názvem Lodě,

tedy děl získaných prostřednictvím Miroslava S. od Pavla K., a protože Miloslav J. neměl ze své pozice možnost zprostředkovat setkání Pavla HOFMANA s původním majitelem, neboť ho neznal, využil známosti a důvěryhodnosti Karla TAUBEHO, vědomostí pramenících z jejich letitého přátelství a zejména znalosti jeho majetkových a finančních poměrů, dále znalost skutečnosti, že různé obrazy byly taktéž součástí dědictví po Franzi STRÜMPFOVI, když posléze výše uvedená díla pod body 1)-19) zaštitil pro potřeby prodeje legendou, že za majitele obrazů označil Karla TAUBEHO s tím, že tato díla pocházejí z barokního zámku Ebenthal v Rakousku, z dědictví po jeho otci šlechtického původu, o tomto Pavla HOFMANA přesvědčil, seznámil ho s Karlem TAUBEM za účelem potvrzení skutečné existence dědice zámku v Ebenthalu, Karlu TAUBEMU předložil k podepsání kupní smlouvy, o kterých se mohl domnívat, že se vztahují dodatečně ještě obrazům (ve stylu baroka) zakoupených v 90. letech Miloslavem J., a tímto způsobem dosáhl Miloslav J. společně s Petrem S. prodeje těchto obrazů neznámého původu Pavlu H., když na částku, kterou požadoval Miloslav J., Pavel H. nepřistoupil a navrhl částku v řádu 100.000,-Kč, kterou Miloslav J. posléze po domluvě s Petrem S. akceptoval, avšak vymínil

si, že v případě dalšího prodeje obrazů mu bude garantován finanční podíl, Miloslav J. a Petr S. tedy společným jednáním uvedli Pavla H. v omyl a obohatili se o částku nejméně 100.000,-Kč,

10. obžalování Miloslav J. a Petr S.,

v průběhu měsíce března roku 2010 v obchodním centru Olympie v Brně Miloslav J. po dohodě a Petrem S. cestou Miroslava Felgra nabídl k prodeji Vladimíru ČÁSTKOVI obrazy, které získali Miloslav J. a Petr S. v roce 2007-2009 do dispozice cestou Miroslava S. od Pavla K. a Jiřího K. za blíže nezjištěnou cenu, tedy obrazy, které byly vytvořeny nezjištěným autorem napodobující výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, o těchto však Miloslav J. Miroslavovi FELGROVI sdělil, že se jedná o obrazy z dědictví pocházející ze zámku, od autorů Kandinskji, Malevič, Chagall, Vlaminck, a za přítomnosti umění znalých osob blízkých panu Vladimírovi ČÁSTKOVI JUDr. Rastislava ŽELEZNÍKA a Ludovíta PETRANSKÉHO předložil posudky a k obrazům, dále cestou Miroslava FELGRA předal dokumenty k obrazu od autora Maleviče, resp. desky s příloženým životopisem a díly autora Maleviče, které vypracoval Petr S., tyto následně Vladimír ČÁSTKA předal muži ruské národnosti znalé výtvarného umění Sergei ZHELEZNYAKOVI, když tento projevil zájem, avšak pouze pod podmínkou, že dostane k obrazu absolutně spolehlivé informace od experta v Mnichově či Paříži zabývajícím se pracemi K. Maleviče na náklady Miloslava J., když po těchto požadavcích činnost Miloslava J. ustala a nedošlo k realizaci, když tímto jednáním Miloslav J. a Petr S. se pokusili uvést třetí osoby v omyl a obohatit se o částku přesahující 5,000.000,- Kč

11. obžalování Pavel K., Petr S. a Miloslav J.,

na základě předchozí telefonické domluvy ze dne 22. 02. 2010 se dne 27. 02. 2010 na adrese Obytce č.p. 25, okr. Klatovy setkal Pavel K.s Miroslavem S.EM, kdy si dotýčný od Pavla K. převzal v písemné či elektronické podobě domluvenou aktuální nabídku cca 20 kusů obrazů, o kterých oba věděli, že se jedná o napodobeniny autorských děl dosud nezjištěných světově známých malířů, které vytvořil za blíže nezjištěných okolností neznámý autor, dále dne 01. 03. 2010 v obci Bubeneč, okr. Příbram se po předchozí domluvě uskutečnila schůzka Miroslava S. a Petra S., v průběhu jednání Petr S. od Miroslava S. převzal fotografie napodobenin obrazů pocházejících od Pavla K., dne 02. 03. 2010 na schůzce v Praze 9, Zábavní a sportovní centrum Černý Most Petr S. získané fotografie napodobenin obrazů předal Miloslavu J., který byl rovněž srozuměn s tím, že obrazy na fotografiích jsou napodobeniny děl světově známých malířů a hodnotných uměleckých děl si následně z nabídky vybral deset kusů napodobenin obrazů dosud nezjištěných světově uznávaných autorů za celkovou kupní cenu 2,000.000 Kč, Petr S. poté objednávku sdělil Miroslavu S., který dne 19. 04. 2010 opětovně v bydlišti Pavla K. těchto deset vybraných obrazů vytvořených napodobením stylu existujících autorů vyzvedl a téhož dne uskladnil na adrese Písek, ulice Budějovická číslo domu 471, informaci o provedené transakci předal Petru S., který ji dále poskytl Miloslavu J., k dokončení převodu do současné doby nedošlo, jelikož Miloslav J. si nebyl schopen obstarat potřebné finanční prostředky, kdy na opakované dotazy vznášené Petrem S., Miloslav J. Petra S. ujistoval o vážnosti svého zájmu a krocích, které pro získání finančních prostředků podnikl, přičemž všichni jmenovaní byli nejméně srozuměni s tím, že se jedná o napodobeniny malířského stylu světově známých autorů, které jsou deklarovány jakožto dosud veřejnosti neznámá díla umělců, a že díla budou konečnému zájemci nabídnuta a prodána jakožto obrazy vytvořené uznávaným autorem za částku odpovídající na trhu obvyklým cenám v hodnotách řádů milionů Kč, i když fyzická hodnota napodobených obrazů se pochybovala v částkách tisíců Kč,

12. obžalování Petr S. a Miloslav J.,

poté, co v letech 2005 – 2006 získal Petr S. do své dispozice obraz deklarovaný jako původní dílo malíře Maurice de VLAMINCKA s názvem „Lodka na říčce“, který vytvořil za blíže nezjištěných okolností neznámý autor a který s vědomím této skutečnosti a snadné záměny se skutečně existujícími pracemi Maurice de VLAMINCKA, se Miloslav J. po dohodě s Petrem S. opakovaně pokusil prodat více zájemcům o umění jakožto dosud veřejnosti neznámé dílo tohoto autora, přičemž pro tento účel Petr S. vytvořil věrohodné legendy o původu obrazu, k dílu rovněž obstarali odborná posouzení, která měla dokladovat autenticitu, hodnotu a stáří obrazu, Miloslav J. pak po dohodě s Petrem S. předmětné dílo v době od 28. 05. 2010 nabízel jakožto dílo vytvořené shora zmíněným autorem za částku 600.000 EUR oprávněnému policistovi Policie České republiky, vystupujícímu pod krycím kódem VO-0026, o učiněných nabídkách a krocích ohledně prodeje obrazu opakovaně Miloslav J. informoval Petra S., který dne 29. 06. 2010 k zajištění budoucího prodeje obrazu Miloslavu J. předal, Miloslav J. pak dne 14. 09. 2010 v době kolem 10:30 hodin v Praze obraz nazvaný „Lodka na říčce“, o rozměrech 50x65 cm prodal oprávněnému policistovi Policie České republiky, vystupujícímu pod kódem VO-0026 za částku 14,820.000,- Kč s tím, že jej deklaroval jako původní, dosud neznámé dílo malíře Maurice de VLAMINCKA, jehož skutečná hodnota byla v řádech tisíců Kč, když do kupní smlouvy jako majitelku obrazu uvedl svou manželku Martu J., přičemž již před prodáním obrazu Miloslav J. a Petr S. byli dohodnuti na způsobu rozdělení takto získaného finančního prospěchu,

13. obžalování Pavel K. společně již pravomocně odsouzenou Lenkou S.,

v době nejméně od začátku roku 2010 do 14. 09. 2010 na území České republiky, na adresách V Zálomu 767, Praha 4 a Husova 576, Blovice, okr. Plzeň - jih Lenka S. jako malířka obrazů společně a zároveň pod vedením Pavla K., výtvarného umění znalého, tvořila výtvarná díla napodobováním technik výtvarného stylu známých malířů, zejména autorů Pierra BONNARDA, Eduarda VUILLARDA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Ernsta Ludwiga KIRCHNERA, Alexeje von JAWLENSKYHO a dalších, a to za použití upravených barev a dalších pomůcek, které k zabezpečení dlouhodobého výkonu její výše uvedené činnosti obstarával a připravoval Pavel K., takto vytvořené obrazy byly posléze s vědomím autorky vůči třetím osobám vydávány jako pravé, když takto připravené malby v pravidelných intervalech po předchozí domluvě v místě bydliště Lenky S. na adrese V Zálomu 767, Praha 4 a Husova 576, Blovice, okr. Plzeň – jih Pavel K. přebíral do své dispozice a dále za účelem vytvoření dojmu požadovaného stáří obrazy ve svém bydlišti na adrese Obytce č.p. 25, okr. Klatovy upravoval ve speciální peci tak, aby mohly být konečným zájemcům nabízeny jako doposud neobjevená, ze soukromé sbírky pocházející, originální díla výše uvedených známých malířů, takto upravená díla opětovně po vzájemné domluvě a v pravidelných intervalech v místě bydliště Pavla K. na adrese Obytce č.p. 25 vyzvedával občan německé národnosti Klaus KOHLMEIER, který tato napodobená díla na území Spolkové republiky Německo a dalších zemí Evropské unie nabízel, zprostředkovával a prodával za částky odpovídající na trhu obvyklým cenám v hodnotách řádů statisíců až milionů, s čímž byli Pavel K. a Lenka S. srozuměni, když tímto společným jednáním byla nejméně od začátku roku 2010 do 14. 09. 2010 nabídnuta či prodána díla pocházející od autorky Lenky S., a to

1. blíže neoznačený obraz s motivem krajiny a vesnického stavení, který byl v dosud blíže nezjištěné době a místě Klausem KOHLMEIEREM za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi
2. blíže neoznačený obraz s vyobrazením v pokoji sedící ženy a držící šálek
3. blíže neoznačený obraz s motivem ležící ženy
4. blíže neoznačený obraz s motivem kotvící lodě na řece
5. blíže neoznačený obraz s vyobrazením domu, který byl Klausem KOHLMEIEREM v dosud blíže nezjištěné době a na místě za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému

policistovi za celkovou částku 70.000 EUR, kdy do současné doby byla zaplacená záloha ve výši 10.000 EUR

6. blíže neoznačený obraz s vyobrazením houslisty, který byl Klausem KOHLMEIEREM v dosud blíže nezjištěné době a místě prodán za částku 15.000 EUR Reinhardu EGERTOVI

7. blíže neoznačený obraz s vyobrazením domu, který byl Klausem KOHLMEIEREM v dosud blíže nezjištěné době a místě za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi

8. blíže neoznačený obraz s vyobrazením domu, který byl Klausem KOHLMEIEREM v dosud blíže nezjištěné době a místě za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi

9. blíže neoznačený obraz se zátiším – ovoce a blíže neoznačený obraz s motivem tří dětí na okraji lesa, které byly Klausem KOHLMEIEREM v dosud blíže nezjištěné době a místě za částku 20.000 EUR prodán Reinhardu EGERTOVI

10. blíže neoznačený obraz s vyobrazením domu, který byl Klausem KOHLMEIEREM v dosud nezjištěné době a místě za dosud nezjištěnou částku nabídnut ke koupi oprávněnému policistovi

11. blíže neoznačený obraz s vyobrazením květin ve váze a blíže neoznačený obraz s vyobrazením hlavy ženy, které byly Klausem KOHLMEIEREM v dosud blíže nezjištěné době a místě za částku 20.000 EUR prodány Reinhardu EGERTOVI ,

12. další dosud přesně neoznačené obrazy, jejichž soubor deseti z toho celkového počtu

obrazů bylo Klausem KOHLMEIEREM patrně v měsíci červnu 2010 na dosud nezjištěném místě za celkovou částku 155.000 EUR prodáno Reinhardu EGERTOVI ,svým výše popsaným jednáním způsobili zatím přesně nezjištěnou škodu dosahující částky nejméně 5,000.000 Kč,

tedy:

obžalovaný Pavel K.

pod body 1, 2, 4, 11, 13 sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil takovým činem na cizím majetku škodu velkého rozsahu,

zčásti (v bodě 4 a v bodech 13 -1, 13- 2, 13-3, 13-4, 13-5, 13-7, 13-10) se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobil takovým činem na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo

a zčásti (v bodě 11) úmyslně vytvářel podmínky pro to, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, avšak k pokusu ani dokonání zvláště závažného zločinu nedošlo,

obžalovaný Jiří K.

v bodech 1, 2, 4

sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil takovým činem na cizím majetku škodu velkého rozsahu

a zčásti (v bodě 4) se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobí takovým činem na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

obžalovaný Miroslav S.

v bodě 6

se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobí takovým činem na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

obžalovaný Petr S.

pod body 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12

se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobí takovým činem na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo

a zčásti (v bodě 11) úmyslně vytvářel podmínky pro to, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, avšak k pokusu ani dokonání zvláště závažného zločinu nedošlo,

obžalovaný Miloslav J.

pod body 7, 8, 9, 10, 11, 12,

se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobí takovým činem na cizím majetku škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu takový čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo

a zčásti (v bodě 11) úmyslně vytvářel podmínky pro spáchání zvláště závažného zločinu pro to, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, avšak k pokusu ani dokonání zvláště závažného zločinu nedošlo,

čímž spáchali

obžalovaný Pavel K.

pod body 1, 2, 4, 11, 13

zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, pod body 13 -1, 13- 2, 13-3, 13-4, 13-5, 13-7, 13-10 zčásti nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku, pod bodem 11) zčásti nedokonaný ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku,

obžalovaný Jiří K.

pod body 1, 2, 4

zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 4 zčásti nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

obžalovaný Miroslav S.

pod bodem 6

pokus zvláště závažného zločinu podvodu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku; § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku,

obžalovaný Petr S.

pod body 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12

pokus zvlášt' závažného zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 11) zčásti nedokonaného ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku,

obžalovaný Miloslav J.

pod body 7, 8, 9, 10, 11, 12

pokus zvlášt' závažného zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 11) zčásti nedokonaného ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzují se

obžalovaný Pavel K.

za trestné činy podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, ohledně něhož zůstal napadený rozsudek nedotčen, podle 209 odst. 5 tr. zákoníku; §43 odst.1 tr. zákoníku; § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře 700 denních sazeb ve výši 800,- Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví se podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku **náhradní trest** odnětí svobody v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

Becker, název díla: Dítě, rozměr: 35,5x51 cm

Hodler, název díla: Cesta, rozměr: 29,5x43 cm

Becker, název díla: Pes, rozměr: 38,5x27,5 cm

Kirchner, název díla: Akt ženy, rozměr: 65,5x89,5 cm

Vlaminck, název díla: Parník na řece, rozměr: 68x54 cm

Kirchner, název díla: Sedící žena, rozměr: rozměr: 52x70 cm

Derain, název díla: Plachetnice na vodní ploše, rozměr: 71x50 cm

Cuna Amiet, název díla: Žena trhající květiny, rozměr: 49x68 cm

Oto Müller, název díla: Akty dvou žen sedících v trávě, rozměr: 79x105 cm

Hodler, název díla: Cesta lemovaná stromy, rozměr: 31x39 cm

uložených ve skladu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2,

obžalovaný Miroslav S.

podle 209 odst. 5 tr. zákoníku, § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře 700 denních sazeb ve výši 300,- Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví se podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku **náhradní trest** odnětí svobody v trvání **šesti (6) měsíců**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

Rodchenko, rozměr: 42x25 cm

Kljun, rozměr: 25,5x32,5 cm

Bonnard, rozměr: 24,5x35 cm

Malevic, název díla: Rolnice, rozměr: 36x51 cm

Gris, rozměr: 34x46 cm

Kandinsky, rozměr: 34,5x44 cm

Rodchenko, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 73x40 cm

Macke, rozměr: 60x45 cm

Manuba, rozměr: 48,5x68 cm

Chagall, název díla: Muž a koza, rozměr: 24,5x19 cm

Chagall, název díla: Postava za stolem, rozměr: 31,5x22 cm

Tanguy, název díla: Kuželka na černém pozadí, rozměr: 30x24 cm

Marc, název díla: Dva koně, rozměr: 20,5x17,2 cm

Pechstein, název díla: Vesnický výjev, rozměr: 23,5x20 cm

M-xxx, název díla: Lidská tvář, rozměr: 18x15 cm

Larionov, název díla: Trávy, rozměr: 17,4x23,8 cm

Marc, název díla: Tři koně, rozměr: 18,5x26 cm

Tanguy, název díla: název díla: Abstrakce, rozměr: 21,4x20,6 cm

Gris, název díla: Obličej geometrické tvary, rozměr: 24x31,8 cm

Tanguy, název díla: název díla: Abstrakce na černém pozadí, rozměr: 24x28,5 cm

B.M., název díla: Dvě děti v objetí, rozměr: 12x26,3 cm

Macke, název díla: Abstrakce, rozměr: 19,8x15 cm

Exter, název díla: Abstrakce, rozměr: 22,4x24,3 cm

Gris, název díla: Abstrakce, rozměr: 24x29,8 cm

M-xxx, název díla: Čtyři ženy, rozměr: 15,3x18,1 cm

Seurat, název díla: Žena na podiu, rozměr: 24x30,4 cm

D.K., název díla: Ženský akt, rozměr: 31,9x24,4 cm

M, název díla: Dívka s košíkem, rozměr: 49,5x 36,5 cm

Kandinsky, název díla: Abstraktní kompozice, rozměr: 34,5x47 cm,

uložených ve skladu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390 / 42, 128 00 Praha 2,

obžalovaný Petr S.

podle 209 odst. 5 tr. zákoníku, § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře 700 denních sazeb ve výši 800,- Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví se podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku **náhradní trest** odnětí svobody v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

Nagy, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 20,5x14,5 cm

Nagy, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 28x19,5 cm

Prendergast, název díla: Dvě ženy, rozměr: 33,5x33,5 cm

Filla, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 72x115 cm

Vuillard, název díla: Domy u řeky, rozměr: 45,5x33 cm

Redon, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 38x29 cm

Seurat, název díla: Most nad řekou, rozměr: 18x23 cm

Seurat, název díla: Pobřeží, rozměr: 25x18,5 cm

Seurat, název díla: Nahá žena, rozměr: 26,5x18,5 cm

Lautrec, název díla: Hlava ženy, rozměr: 35x47 cm

Gris, název díla: Váza, rozměr: 50x40 cm

Rottluff, název díla: Domy, rozměr: 59,5x44 cm

Gris, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 63x47,5 cm

Bonnard, název díla: Letní den, rozměr: 31x23 cm

Matisse, název díla: Akt ženy, rozměr: 67x55 cm

Rolfs, název díla: Stavba vesnice, rozměr: 50,5x38 cm

Picasso, název díla: Býčí zápas, rozměr: 70x86,5 cm

Vlaminck, název díla: Parník na Seině, rozměr: 52x60 cm

uložených ve skladu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390 / 42, 128 00 Praha 2,

obžalovaný Miloslav J.

podle 209 odst. 5 tr. zákoníku; § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře 700 denních sazeb ve výši 800,- Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví se podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku **náhradní trest** odnětí svobody v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci** – obrazů, označených jako:

Kisling, název díla: Ženský akt, rozměr: 64,5x54 cm

Monuba 1916, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 58,5x49 cm

Malevic, název díla: Postava, rozměr: 60,5x47 cm

Braque, název díla: Houslista, rozměr: 79,5x54 cm

Braque, název díla: Zátíší, rozměr: 70x49 cm

van Dongan, název díla: Sedící žena, rozměr: 50,5x66 cm

Boccioni, název díla: Zátíší sklenice, rozměr: 33x50 cm

Redon, název díla: Tvář ženy, rozměr: 47,5x38 cm

Braque, název díla: Džbán, rozměr: 56x46,5 cm

Rottluff, název díla: Domek, rozměr: 56,5x46 cm

Rivera, název díla: Žena a dítě, rozměr: 48x37,5 cm

Sontine, název díla: Opilcovo ráno, rozměr: 61,5x41,5 cm

Klee, název díla: bez motivu, rozměr: 46,5x30 cm
 Prendergast, název díla: Dáma s deštníkem, rozměr: 39x49 cm
 Braque, název díla: Hudebník, rozměr: 69,5x39 cm
 Braque, název díla: Žena, rozměr: 65x50 cm
 Derain, název díla: Nahá žena, rozměr: 58x44 cm
 nečitelný, název díla: Zátíší květiny, rozměr: 51,5x92 cm
 Lautrec, název díla: Motiv ženy, rozměr: 47x38 cm
 Henri Marille, název díla: Sedící žena, rozměr: 80x65 cm
 Kandinsky, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 32,5x25 cm
 Kandinsky, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 32,5x25 cm
 Seurat, název díla: Mořské pobřeží, rozměr: 30,5x20,5 cm
 Vlaminck, název díla: Zátíší s loďkou, rozměr: 80x60 cm
 Vlaminck, název díla: Loďka na říčce, rozměr: 50x64 cm
 Chagall, název díla: Muž s otočenou hlavou, rozměr: 22,6x17,4 cm
 Kirchner, název díla: Čtyři postavy, rozměr: 21,3x30,4 cm
 Malevic, název díla: Geometrické tvary, rozměr: 27,6x34,4 cm
 Savinio, název díla: Ženský akt bez tváře, rozměr: 31,2x44 cm
 Feininger, název díla: Loď řeka most, rozměr: 23,9x32,7 cm
 Gris, název díla: Obličej geometrické tvary, rozměr: 30x26 cm
 M-xxx, název díla: Portrét muže, rozměr: 21,1x29,3 cm
 M-xxx, název díla: Sedící postava, rozměr: 25x33,2 cm
 Pechstein, název díla: Potok u lesa, rozměr: 33,1x40,8 cm
 Feininger, název díla: most a loď, rozměr: 25,6x20 cm
 Nolde, název díla: Dívčí obličej, rozměr: 31x40 cm
 M, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 20,4x17,2 cm
 Nolde, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 26x30 cm
 Nolde, název díla: Dvě osoby, rozměr: 32,5x42 cm
 Macke, název díla: Abstraktní motiv, rozměr: 21,4x20,3 cm
 Max Ernst, název díla: Lidské vnitřnosti, rozměr: 33x43,5 cm
 Rottluff, název díla: Cesta k pobřeží, rozměr: 35x45 cm,

uložených ve skladu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště v hlavním městě Praze, Rašínovo nábřeží 390 / 42, 128 00 Praha 2,

obžalovaný Jiří K.

podle 209 odst. 5 tr. zákoníku; § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře 700 denních sazeb ve výši 800,- Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví se podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku **náhradní trest** odnětí svobody v trvání **jednoho (1) roku**.

Podle § 226 písm. b) tr. řádu se **obžalovaný Miroslav S. zprošťuje** obžaloby pro skutek spočívající v tom, že společně s obžalovaným Pavlem K., Petrem S. a Miloslavem J.

na základě předchozí telefonické domluvy ze dne 22. 02. 2010 se dne 27. 02. 2010 na adrese Obytce č.p. 25, okr. Klatovy setkal Pavel K.s Miloslavem S.EM, kdy si dotýčný od Pavla K. převzal v písemné či elektronické podobě domluvenou aktuální nabídku cca 20 kusů obrazů, o kterých oba věděli, že se jedná o napodobeniny autorských děl dosud nezjištěných světově známých malířů, které vytvořil za blíže nezjištěných okolností neznámý autor, dále dne 01. 03. 2010 v obci Bubeneč, okr. Příbram se po předchozí domluvě uskutečnila schůzka Miroslava S. a Petra S., v průběhu jednání Petr S. od Miroslava S. převzal fotografie napodobenin obrazů pocházejících od Pavla K., dne 02. 03. 2010 na schůzce v Praze 9, Zábavní a sportovní centrum Černý Most Petr S. získané fotografie napodobenin obrazů předal Miloslavu J., který byl rovněž srozuměn s tím, že obrazy na fotografiích jsou napodobeniny děl světově známých malířů a hodnotných uměleckých děl si následně z nabídky vybral deset kusů napodobenin obrazů dosud nezjištěných světově uznávaných autorů za celkovou kupní cenu 2,000.000 Kč, Petr S. poté objednávku sdělil Miroslavu S., který dne 19. 04. 2010 opětovně v bydlíšti Pavla K. těchto deset vybraných obrazů vytvořených napodobením stylu existujících autorů vyzvedl a téhož dne uskladnil na adrese Písek, ulice Budějovická číslo domu 471, informaci o provedené transakci předal Petru S., který ji dále poskytl Miloslavu J., k dokončení převodu do současné doby nedošlo, jelikož Miloslav J. si nebyl schopen obstarat potřebné finanční prostředky, kdy na opakované dotazy vznášené Petrem S., Miloslav J. Petra S. ujišťuje (ujišťoval) o vážnosti svého zájmu a krocích, které pro získání finančních prostředků podnikl, přičemž všichni jmenovaní byli nejméně srozuměni s tím, že se jedná o napodobeniny malířského stylu světově známých autorů, které jsou deklarovány jakožto dosud veřejnosti neznámá díla umělců, a že díla budou konečnému zájemci nabídnuta a prodána jakožto obrazy vytvořené uznávaným autorem za částku odpovídající na trhu obvyklým cenám v hodnotách řádů milionů Kč, i když fyzická hodnota nepodobených obrazů se pohybuje (pohybovala) v částkách tisíců Kč, kvalifikovaný v obžalobě jako samostatný útok pokusu trestného činu podvodu podle §21 odst.1; 209 odst. 1,5 písm. a) tr. zákoníku,

neboť skutek uvedený v obžalobě není trestným činem.

Podle § 259 odst.1 tr. řádu se trestní věc **obžalovaného Jiřího K.** ohledně bodu 3 napadeného rozsudku (poškozený Kott) **vrací soudu I. stupně.**

V ostatních výrocích (obžalovaná S. a bod 14 ohledně obžalovaného K.) zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni byli obžalovaní Pavel K., Lenka S., Miroslav S., Petr S., Miloslav J. a Jiří K., uznáni vinnými, obžalovaný Pavel K. pod body 1, 2, 4, 11 a 13 pokračujícím zvláště závažným zločinem podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 14 zvláště závažným zločinem padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, obžalovaná Lenka S. pod bodem 13 zvláště závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem 14 zvláště závažným zločinem padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, obžalovaný Miroslav S. pod body 6 a 11 pokusem pokračujícího zvláště závažného zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, obžalovaný Petr S. pod body 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12 pokračujícím zvláště závažným zločinem podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaný Miloslav J. pod body 7, 8, 9, 10, 11, 12, pokračujícím zvláště závažným zločinem podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) tr.

zákoníku, dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaný Jiří K. pod body 1, 2, 3, 4 pokračujícím zvláště závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že

„1. obžalovaní Pavel K. a Jiří K.

v přesně nezjištěné době, nejpozději do druhé poloviny roku 2004 si přesně nezjištěným způsobem opatřili do spoluvlastnictví sbírku přesně nezjištěného počtu obrazů, přinejmenším obsahující 300 kusů maleb a kreseb, o kterých věděli, že byly vytvořeny neznámým autorem, jenž napodobil výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN– BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANIHO, Karla SCHMIDTA ROTTLUFFA, Christiana ROHLFSE, Kazimira MALEVIČE, Ernsta Ludwiga KIRCHNERA, Alexandra Michailoviče RODČENKA a dalších, zhruba v období druhé poloviny roku 2004 se rozhodli, že tyto malby a kresby začnou prodávat jako díla skutečně vytvořená na malbách a kresbách podepsanými autory, Jiří K. pak za blíže nezjištěných okolností obstaral kupní smlouvu, která měla být sepsána dne 20. 03. 1993 v Mochtíně s prodávající Annou M., rozenou S., nar. xxx, o prodeji 17 kusů obrazů signovaných autory Markem FRANKEM, Emilem NOLDE, Marcem CHAGALLEM, Vasilijem KANDINSKYM a Michaiem LARIONOVEM, podle které obrazy měly pocházet z pozůstalosti jejího prvního manžela Františka TAUBEKA, nar. xxx, v průběhu 2. poloviny roku 2004 se Jiří K. dohodl s PhDr. Jiřím V. KOTASEM, který měl pověst důvěryhodné a umění znalé osoby, a Mgr. Stanislavem KARLÍKEM na zprostředkování prodeje zmíněné sbírky obrazů a kreseb, dne 01. 02. 2005 je vybavil plnou mocí, na základě které měli ověřit uplatnitelnost uměleckých děl, prostřednictvím PhDr. Jiřího V. KOTASE a Mgr. Stanislava KARLÍKA pak v Plzni, Sedláčkově ulici v bytě Pavla KOTTA zajistil, aby fotograf Jan VÁVRA pořídil fotografickou dokumentaci několika vybraných obrazů, která měla být užívána k prezentaci obrazů zájemcům, nejpozději dne 25. 04. 2005 Jiří K. požádal svého přítele Vladimíra FIALU o podepsání čestného prohlášení, které pro něho připravil, jímž Vladimíra FIALU nechal potvrdit skutečnost, že sbírka moderních kreseb a obrazů byla do jeho rukou odprodána v roce 1993 Annou SLIVARICHOVOU von HELDENBURG, jakož i skutečnost, že sbírka vznikala ve 20. – 40. letech zásluhou Karla SLIVARICHE von HELDENBURG a manžela Anny SLIVARICHOVÉ, Karla TAUBECKA, ačkoliv podle kupní smlouvy údajně uzavřené dne 20.03. 1993 sbírka měla pocházet z pozůstalosti prvního manžela Anny M., rozené S., pana Františka TAUBEKA, a na základě takto cíleně k prokázání údajně a nepravdivé provenience sbírky obrazů a kreseb vytvořených dokumentů, prostřednictvím PhDr. Jiřího V. KOTASE a Mgr. Stanislava KARLÍKA prodali v období od září do listopadu 2005 ing. Liboru JIRÁSKOVI proti vyplacení hotovosti ve výši 4,000.000 Kč, ačkoliv podle vytvořené legendy kupujícímu bylo prezentováno, že sbírku může prodat přinejmenším za částku 35,816.000 Kč, díla vytvořená napodobením výtvarného stylu a opatřená signaturami malířů uvedených dále ve výroku napadeného rozsudku částku ve výši 4,000.000 Kč pak převzal od Mgr. Stanislava K. Jiří K. a jeho prostřednictvím příslušný podíl obdržel i Pavel K.,

2. obžalovaní Pavel K. a Jiří K.

v blíže nezjištěné době v letních měsících červenci až září roku 2005 a na blíže nezjištěném místě jakožto spoluvlastníci ze souboru děl neznámého původu popsaného pod bodem 1. rozsudku nabídli jako díla autorská k prodeji pod smyšlenou legendou o původu těchto obrazů, část těchto maleb a kreseb neznámého původu, cestou Stanislava KARLÍKA, na základě plné moci ke zprostředkování prodeje, kterou mu udělil Jiří K. dne 01. 02. 2005, Ludřkovi FABINGEROVI, když cca 40 ks maleb a kreseb z této sbírky bylo zprvu Ludřkovi FABINGEROVI odprezentováno v elektronické nabídce, návazně pak v listinném formátu, přičemž k těmto nabízeným obrazům bylo Ludřkovi FABINGEROVI zprostředkovaně cestou Stanislava

KARLÍKA uvedeno, že nabídnutý soubor je souborem originálních děl moderních kreseb a maleb pocházejících z počátku 20. století, kdy na základě přiložené, Jiřím K. vytvořené nepravdivé provenience, uvádějící, že sbírka vznikla zásluhou Karla SLIVARICHE von HELDENBURG a manželky Anny Slivarichové, Karla TAUBECKA, dále že sbírka patřila do utajeného rodového majetku rodu SLIVARICH von HELDENBURG a v době nesvobody byla uschována, a proto se nenachází v katalogích moderního umění, dále že sbírka čítá 112 ks, z toho 45 maleb a 67 kreseb, uvedli Luďka FABINGERA v omyl, když mu cestou Stanislava KARLÍKA doložili čestné prohlášení podepsané Vladimírem FIALOU, vnukem paní M., nar. xxx vztahující se k původu obrazů a provenienci deklarovanou jako od rodu SLIVARICH von HELDENBURG, dále notářský zápis vztahující se k původu obrazů – osvědčení o prohlášení k původu od paní Anny M. a Jiřího K., dále znalecké posudky o ceně obrazu sign. jako Chagall od znalců Jiřího DVORSKÉHO a Ing. ŠTVERÁKA, úmrtní list pana Františka TAUBECKA, dopis adresovaný Gertrudě TAUBECKOVÉ, a kupní smlouvu uzavřenou mezi Jiřím K. a Mgr. Stanislavem KARLÍKEM ze dne 07. 09. 2005, když tato cíleně vytvořená nepravdivá provenience k nabízeným obrazům byla taktéž sepsána v Prohlášení ze dne 16. 12. 2005, a posléze tedy tímto původem zaštitěný soubor maleb a kreseb neznámého původu byl dne 16. 12. 2005 na základě kupní smlouvy prodán Jiřím K. a Pavlem K., a to cestou Mgr. Stanislava K., toho času aktuálního a výlučného vlastníka na smlouvě, byť pouze formálního vlastníka po dohodě s Jiřím K., Luďkovi F. za celkovou cenu zaplacenou v hotovosti ve výši 5,500.000,- Kč za soubor maleb a kreseb, označených v přílohách smlouvy:

když k původu obrazů Pavlu KOTTOVI uvedl smyšlenou legendu, že se jedná o autorská díla z Ruska, dále že část taktéž zakoupil od paní M., nar. xxx, v roce 1993 jakožto pozůstalost po jejím prvním manželovi panu Františku TAUBECKOVI, takto umořený závazek zaštil fiktivní kupní smlouvou mezi ním a Pavlem KOTTEM s datem 15. 04. 2001, když fakticky k uzavření došlo v přesně nezjištěné době a na přesně nezjištěném místě až v roce 2006, čímž uvedl Pavla KOTTA v omyl a obohatil sám sebe o částku 2,500.000,-Kč

4. obžalovaný PAVEL K.a JIŘÍ K.

v blíže nezjištěné době v zimních a jarních měsících roku 2007 v Dobřanech, Praze a na dalších místech nabídl cestou Jiřího KOTASE a Miroslava S. Oldřichu CHUDOBOVI, Miloslavu RANSORFOVI, Vladimíru ŘÍPOVI a dalším třetím osobám k prodeji soubor děl neznámého původu, ač věděli, že tyto kresby a malby byly vytvořeny neznámým autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, když cestou Miroslava S. a Jiřího Kotase ve zmíněných třetích osobách vyvolali dojem naléhavosti uskutečnění obchodu tím, že stanovili datum, do kterého je nutno složit zálohu prodávajícímu, tedy Pavlu K. a Jiřímu K., v hotovosti ve výši 1.000.000,-Kč jakožto záruku za zapůjčení jednoho díla sign. Marc CHAGALL a zároveň jakožto záruku pro dokončení obchodu se 400 kusy kreseb a maleb za 15,000.000,- Kč, tuto zálohu od zmíněných třetích osob, cestou Miroslava S. přijali a ponechali si ji i přes skutečnost, že k finálnímu prodeji těchto děl nedošlo, když tímto jednáním zamlčeli, byť cestou třetích osob, podstatné skutečnosti týkající se původu těchto děl a obohatili se tak o částku 1.000.000,-Kč.

5. obžalovaný PETR S.

v průběhu měsíců říjen až prosinec roku 2007 na blíže nezjištěném místě nabídl k zakoupení Janu ERETOVI, případně některé z dalších osob jemu blízkých ze své sbírky obrazy popsané ve výroku rozsudku, o nichž věděl, že jsou neznámého původu vytvořené neznámým autorem, napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de Vlamincka, Emila Nolde, George Bragua, Maxe Pechsteina, Marca Chagalla, Vasilije Kandinského, Maxe Ernsta, Odilona Redona, Henri Matisse,

Pablo Picassa, Franze Marca, Pauly Modersohn Becker, Paula Klee, Amadeo Modigliani, Kazimira Maleviče, Ernsta Rodčenska a dalších autorů, které získal do své dispozice v průběhu let 2005-2006 po zprostředkovaném nákupu cca 30 obrazů tohoto neznámého původu pocházejících od Pavla K. a Jiřího K., ing. Liborem JIRÁSKEM za částku 4,000.000,-Kč; k těmto nabízeným obrazům Janu ERETOVI doložil znalecké posudky od Jiřího Dvorského č. 2895, 2896, 2897, 2901, 2899, 2898, 2900, vytvořil Kupní smlouvu na prodej děl uvedených pod body 1-7, která označil jako soubor uměleckých děl – obrazů od různých autorů 19. a 20. století, když takto připravenou zaslal dne 13.listopadu 2007 ze své emailové adresy na emailovou adresu Jana ERETA a pokusil se těchto 7 ks obrazů pocházejících od Pavla K. a Jiřího K., tedy obrazy neznámé provenience, pouhé napodobeniny výtvarných stylů deklarovaných malířů, prodat a obohatit se o částku 50,000.000,-Kč, což se nepodařilo, neboť Jan ERET odmítl nabídku akceptovat,

6. obžalování Miroslav S. a Petr S.

poté, co nejpozději v průběhu roku 2006 blíže nezjištěným způsobem získali do své dispozice obrazy pocházející od Pavla K. a Jiřího K., které byly vytvořeny neznámým autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů

od počátku listopadu 2007 do konce dubna 2008 se společně po předchozí domluvě, pokusili prostřednictvím Jiřího SUCHÁNKY, a dalších neustanovených osob, prodat tato díla neznámé provenience jako pravá, byť se jednalo o pouhé napodobeniny obrazů výtvarného stylu uvedených autorů, ač byli na základě získaných informací přinejmenším srozuměni s tím, že se o autentická díla daných autorů nejedná, a přesto vešli v kontakt a nabídli tyto k prodeji do Švýcarska, a to cestou Tomáše SVOBODY, když Tomáši SVOBODOVI a jeho prostřednictvím dalším osobám, sdělovali nepravdivé informace o původu a autentičnosti jednotlivých děl, zamlčovali podstatné skutečnosti o původu, vlastnictví a autentičnosti děl a snažili se vzbudit zájem potencionálních kupců, konkrétně Tomáše SVOBODY, navodit zdání originality daných děl předkládanými posudky znalce dr. Jiřího Dvorského, a dosáhnout tak prodeje obrazů - v případě obrazu pod číslem 1) za 1,500.000,- EUR, obrazu pod číslem 2) za 300.000,- EUR, obrazu pod číslem 3) za 100.000,- EUR, obrazu číslo 4) za 250.000,- EUR, obrazu pod číslem 5) za 250.000,- EUR, když k obrazům pod čísly 1) a 2) a 3) připojil Petr S. ve své emailové korespondenci fotografie děl s „Prohlášením vlastníka“, tedy Miroslava S. a Petra S., že jsou vlastníky těchto děl, která zakoupili jako autentická a zaplatili úplnou kupní cenu, k obrazům pod čísly 4) a 5) připojil Petr S. ve své emailové korespondenci znalecký posudek o ceně obrazu vystavený znalcem dr. Jiřím Dvorským pod číslem znaleckého deníku 2033 a 2034, přičemž takto jednali ve snaze obohatit se o částku převyšující 5,000.000,-Kč, k dokonání tohoto záměru však nedošlo, neboť poté, co se Tomáš SVOBODA kategoricky dožadoval poskytnutí podkladů k původu nabízených obrazů, s ním přerušili kontakt,

7. obžalování Petr S. a Miloslav J.

v průběhu let 2007 - 2009 získali do své dispozice cestou Miroslava S. od Pavla K. a Jiřího K. za blíže nezjištěnou cenu několik desítek maleb a kreseb neznámého původu, vytvořených nezjištěným autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, tato díla mající u sebe v průběhu těchto let uváděli společným jednáním na trh, ač si v tu dobu byli vědomi, a to na základě

znalostí, vědomostí a poskytnutých informací, získaných nejdéle v období let 2006 - 2007, že se jedná o obrazy neznámé provenience, o pouhé napodobeniny - kopie stylů světových autorů, tedy díla neoriginální, a i přes tuto skutečnost se rozhodli pod smyšlenými legendami o původu děl tato nabízet za účelem obohacení se, získání finančního prospěchu, případně získání zpět do obchodu vložených finančních prostředků, kdy Petr S. připravoval dokumentaci k obrazům, zejména smyšlenou provenienci, kterou byly třetí osoby uváděny v omyl a pod kterou byla díla nabízena posléze Miloslavem J. k prodeji jako díla autorská, a to konkrétně

a. v průběhu roku 2007 na blíže nezjištěném místě Miloslav J. po dohodě s Petrem S. nabídl cestou Miroslava ŠTĚPÁNKA k prodeji Janu BUČKOVI obrazy pocházející z výše uvedeného souboru obrazů od autorů Kandinskij, Chagall, Vlaminck, Picasso, Modigliani, Seurat a další, když k historii a původu obrazů mělo být Miroslavem ŠTĚPÁNEM Janu BUČKOVI prezentováno, že se jedná o originální díla s řádným rodokmenem a posudky, dále že se jedná o díla pocházející z dědictví jistého občana kanadské národnosti a že tyto měl nalézt při rekonstrukčních a bouracích pracích, dále že obrazy nejsou prodávány cestou aukčních síní z důvodu vysokých poplatků, dále že jedním z majitelů má být Miroslav S., když tuto smyšlenou legendu, pod kterou měly být obrazy nabízeny třetím osobám, sdělil Miroslavu ŠTĚPÁNKOVI Miloslav J., přičemž Janu B. byly tyto obrazy

s tím, že uvedené ceny požadují majitelé, jedná se o nabídkové ceny, které jsou obchodovatelné, a tímto jednáním Miloslav J. a Petr S. uvedli třetí osoby v omyl a pokusili se obohatit o částku přesahující 5,000.000,- Kč,

b. Miloslav J. po dohodě s Petrem S. v průběhu roku 2007 na blíže nezjištěném místě nabídl cestou Miroslava ŠTĚPÁNKA, Dimitriose ZIOULASE, Dimitrose VLACHOPULOSE Artemisi SORRASOVI, státnímu občanovi Řecka obrazy pocházející z výše uvedeného souboru obrazů od autorů Kandinskij, Chagall, Vlaminck, Picasso, Modigliani, Seurat a další, na což pan Artemis SORRAS reagoval požadavkem vlastního znalce za účelem zjištění pravosti obrazu a požadavkem, že v případě pochybností bude znalecký posudek uhrazen prodávajícím, s čímž přítomný právník – Petr S. důrazně nesouhlasil; další schůzka se uskutečnila v Praze na Černém Mostě ve stejném složení osob včetně Miloslava J., bez Petra S.-právníka, Miroslav J. na této schůzce prohlásil, že obrazy jsou v jeho vlastnictví a pocházejí od nějakého šlechtice z Rakouska a že obrazy jsou ještě stále v depozitu v Rakousku, zájemci posléze stále trvali na dokumentech k původu obrazů, což Miroslav J. přislíbil dodat, poté po těchto požadavcích ze dne na den jeho činnost ustala a nedošlo k realizaci, když tímto jednáním Miloslav J. a Petr S. uvedli třetí osoby v omyl a pokusili se obohatit o částku přesahující 5,000.000,- Kč

8. obžalovaný Miloslav J.

v blíže nezjištěné době v roce 2008 předal na blíže nezjištěném místě Petru OŠLEJŠKOVI, nosič CD s fotografiemi obrazů autora Bonnard, Chagall, Kandinskij, Kirchner, Pechstein, Macke, Braque, Gris, Feninger, Nolde, Vlaminck, Seurat, Matisse a další za účelem prodeje obrazů od těchto autorů, když k původu těchto obrazů uvedl, že pocházejí z nově objevené sbírky obrazů, kreseb a grafik po původním majiteli SLIVARICH von HELDENBURG a taktéž z Rakouska ze zámku Ebenthal od dědice zámku Karla TAUBEHO, ač tyto získal dříve společně s Petrem S. cestou Miroslava S. od Pavla K. a Jiřího K. jako díla neznámého původu za blíže nezjištěnou cenu do svého vlastnictví, dále na nosič CD k obrazu se signaturou KANDINSKIJ s názvem Prostorová kompozice a CHAGALL s názvem Prorok a žena, dále doložil znalecký posudek od Jiřího Dvorského, když tyto posudky měly zvýšit zájem o díla a vyvolat důvěru v originalitu nabízených děl, načež Petr OŠLEJŠEK projevil zájem o 5 ks obrazů, za které bez uzavření kupní smlouvy zaplatil Miloslav J. v hotovosti částku ve výši 2,000.000,- Kč, a to za obrazy uvedené ve výroku rozsudku

čímž uvedl Petra OŠLEJŠKA v omyl a obohatil se tak o částku ve výši 2,000 000,-Kč,

9. obžalovaní Miloslav J. a Petr S.

poté, co v letech 2007-2009 blíže nezjištěným způsobem, na blíže nezjištěném místě získali do dispozice cestou Miroslava S. od Pavla K. a Jiřího K. za blíže nezjištěnou cenu obrazy, které byly vytvořeny nezjištěným autorem napodobujícím výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, k nimž Petr S. vypracoval dokumentace sloužící k prezentaci těchto obrazů potencionálním zájemcům, a poté, co v blíže nezjištěné době, na blíže nezjištěném místě začátkem 90. let, získal Miloslav J. do své dispozice přibližně 10 ks obrazů s barokními motivy (uměleckokulturní směr v letech 1600-1750), které měly pocházet ze zámku Ebenthal v Rakousku, a to od Karla TAUBEHO, který se stal dědicem a výhradním majitelem barokního zámku včetně mobiliáře po Franzi STRÜMPFOVI, tato díla od majitele Karla TAUBEHO svého času odkoupil za částku cca 100.000,-Kč, Miloslav J. s vědomím Petra S. v blíže nezjištěném období a na blíže nezjištěném místě, v letech 2007-2009, nabídl Pavlu HOFMANOVI v listinném formátu A4 sestavu cca 50 ks fotografií výtvarných děl pocházejících z počátku 20. století, tedy moderní umění např. od autora Chagall, Kandinskij, Pechstein, Marc Franz, Modigliani a další, k těmto obrazům Pavlu HOFMANOVI uvedl, že se jedná o díla pocházející ze soukromé sbírky, které majitel zamýšlí prodat a jejichž autenticita je potvrzena, avšak ke konkrétnímu původu děl se nevyjadřoval do doby, než Pavel HOFMAN projevil zájem o 18 ks děl z této nabídky, kdy jako podmínku uskutečnění prodeje trval na setkání s majitelem obrazů a doložení původu děl, o které projevil zájem, tedy děl získaných prostřednictvím Miroslava S. od Pavla K., a protože Miloslav J. neměl ze své pozice možnost zprostředkovat setkání Pavla HOFMANA s původním majitelem, neboť ho neznal, využil známosti a důvěryhodnosti Karla TAUBEHO, vědomostí pramenících z jejich letitého přátelství a zejména znalosti jeho majetkových a finančních poměrů, dále znalost skutečnosti, že různé obrazy byly taktéž součástí dědictví po Franzi STRÜMPFOVI, když posléze výše uvedená díla pod body 1)-19) zašitil pro potřeby

prodeje legendou, že za majitele obrazů označil Karla TAUBEHO s tím, že tato díla pocházejí z barokního zámku Ebenthal v Rakousku, z dědictví po jeho otci šlechtického původu, o tomto Pavla HOFMANA přesvědčil, seznámil ho s Karlem TAUBEM za účelem potvrzení skutečné existence dědice zámku v Ebenthalu, Karlu TAUBEMU Předložil k podepsání kupní smlouvy, o kterých se mohl domnívat, že se vztahují dodatečně ještě obrazům (ve stylu baroka) zakoupených v 90. letech Miloslavem J., a tímto způsobem dosáhl Miloslav J. společně s Petrem S. prodeje těchto obrazů neznámého původu Pavlu H., když na částku, kterou požadoval Miloslav J., Pavel H. nepřistoupil a navrhl částku v řádu 100.000,-Kč, kterou Miloslav J. posléze po domluvě s Petrem S. akceptoval, avšak vymínil si, že v případě dalšího prodeje obrazů mu bude garantován finanční podíl, Miloslav J. a Petr S. tedy společným jednáním uvedli Pavla H. v omyl a obohatili se o částku nejméně 100.000,-Kč

10. obžalovaní Miloslav J. a Petr S.

v průběhu měsíce března roku 2010 v obchodním centru Olympie v Brně Miloslav J. po dohodě a Petrem S. cestou Miroslava Felgra nabídl k prodeji Vladimíru ČÁSTKOVI obrazy, které získali Miloslav J. a Petr S. v roce 2007-2009 do dispozice cestou Miroslava S. od Pavla K. a Jiřího K. za blíže nezjištěnou cenu, tedy obrazy, které byly vytvořeny nezjištěným autorem napodobující výtvarný styl malířů Maurice de VLAMINCKA, Emila NOLDE, George BRAQUA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Vasilije KANDINSKÉHO, Maxe ERNSTA, Odilona REDONA, Henri MATISSE, Pablo PICASSA, Franze MARCA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Paula KLEE, Amedeo MODIGLIANI, Kazimira MALEVIČE, Ernsta RODČENKA a dalších autorů, o těchto však Miloslav J. Miroslavovi FELGROVI sdělil, že se jedná o obrazy z dědictví pocházející ze zámku, od autorů Kandinskij, Malevič, Chagall,

Vlaminck, a za přítomnosti umění znalých osob blízkých panu Vladimírovi ČÁSTKOVI JUDr. Rastislava ŽELEZNÍKA a Ludovíta PETRANSKÉHO předložil posudky a k obrazům, dále cestou Miroslava FELGRA předal dokumenty k obrazu od autora Maleviče, resp. desky s přiloženým životopisem a díly autora Maleviče, které vypracoval Petr S., tyto následně Vladimír ČÁSTKA předal muži ruské národnosti znalé výtvarného umění Sergei ZHELEZNYAKOVI, když tento projevil zájem, avšak pouze pod podmínkou, že dostane k obrazu absolutně spolehlivé informace od experta v Mnichově či Paříži zabývajícím se pracemi K. Maleviče na náklady Miloslava J., když po těchto požadavcích činnost Miloslava J. ustala a nedošlo k realizaci, když tímto jednáním Miloslav J. a Petr S. uvedli třetí osoby v omyl a pokusili se obohatit o částku přesahující 5,000.000,- Kč

11. obžalování Pavel K., Miroslav S., Petr S. a Miloslav J.

na základě předchozí telefonické domluvy ze dne 22. 02. 2010 se dne 27. 02. 2010 na adrese Obytce č.p. 25, okr. Klatovy setkal Pavel K. s Miroslavem S.EM, kdy si dotýčný od Pavla K. převzal v písemné či elektronické podobě domluvenou aktuální nabídku cca 20 kusů obrazů, o kterých oba věděli, že se jedná o napodobeniny autorských děl dosud nezjištěných světově známých malířů, které vytvořil za blíže nezjištěných okolností neznámý autor, dále dne 01. 03. 2010 v obci Bubeneč, okr. Příbram se po předchozí domluvě uskutečnila schůzka Miroslava S. a Petra S., v průběhu jednání Petr S. od Miroslava S. převzal fotografie napodobenin obrazů pocházejících od Pavla K., dne 02. 03. 2010 na schůzce v Praze 9, Zábavní a sportovní centrum Černý Most Petr S. získané fotografie napodobenin obrazů předal Miloslavu J., který byl rovněž srozuměn s tím, že obrazy na fotografiích jsou napodobeniny děl světově známých malířů a za účelem budoucího prodeje zájemci o nákup hodnotných uměleckých děl si následně z nabídky vybral deset kusů napodobenin obrazů dosud nezjištěných světově uznávaných autorů za celkovou kupní cenu 2,000.000 Kč, Petr S. poté objednávku sdělil Miroslavu S., který dne 19. 04. 2010 opětovně v bydlíšti Pavla K. těchto deset vybraných obrazů vytvořených napodobením stylu existujících autorů vyzvedl a téhož dne uskladnil na adrese Písek, ulice Budějovická číslo domu 471, informaci o provedené transakci předal Petru S., který ji dále poskytl Miloslavu J., k dokončení převodu do současné doby nedošlo, jelikož Miloslav J. si nebyl schopen obstarat potřebné finanční prostředky, kdy na opakované dotazy vznášené Petrem S., Miloslav J. Petra S. ujišťuje o vážnosti svého zájmu a krocích, které pro získání finančních prostředků podnikl, přičemž všichni jmenovaní byli nejméně srozuměni s tím, že se jedná o napodobeniny malířského stylu světově známých autorů, které jsou deklarovány jakožto dosud veřejnosti neznámá díla umělců, a že díla budou konečnému zájemci nabídnuta a prodána jakožto obrazy vytvořené uznávaným autorem za částku odpovídající na trhu obvyklým cenám v hodnotách řádů milionů Kč, i když fyzická hodnota nepodobených obrazů se pohybuje v částkách tisíců Kč,

12. obžalování Petr S. a Miloslav J.

poté, co v letech 2005 – 2006 získal Petr S. do své dispozice obraz deklarovaný jako původní dílo malíře Maurice de VLAMINCKA s názvem „Loďka na říčce“, který vytvořil za blíže nezjištěných okolností neznámý autor a který s vědomím této skutečnosti a snadné záměny se skutečně existujícími pracemi Maurice de VLAMINCKA, se Miloslav J. po dohodě s Petrem S. opakovaně pokusil prodat více zájemcům o umění jakožto dosud veřejnosti neznámé dílo tohoto autora, přičemž pro tento účel Petr S. vytvořil věrohodné legendy o původu obrazu, k dílu rovněž obstarali odborná posouzení, která měla dokladovat autenticitu, hodnotu a stáří obrazu, Miloslav J. pak po dohodě s Petrem S. předmětné dílo v době od 28. 05. 2010 nabízel jakožto dílo vytvořené shora zmíněným autorem za částku 600.000 EUR oprávněnému policistovi Policie České republiky, vystupujícímu pod krycím kódem VO-0026, o učiněných nabídkách a krocích ohledně prodeje obrazu opakovaně Miloslav J. informoval Petra S., který dne 29. 06. 2010 k zajištění budoucího prodeje obrazu Miloslavu J. předal, Miloslav J. pak dne 14. 09. 2010 v době kolem 10:30 hodin v Praze obraz nazvaný „Loďka na říčce“, o rozměrech 50x65 cm prodal oprávněnému policistovi Policie České republiky, vystupujícímu pod kódem VO-0026 za částku

14,820.000,- Kč s tím, že jej deklaroval jako původní, dosud neznámé dílo malíře Maurice de VLAMINCKA, jehož skutečná hodnota byla v řádech tisíců Kč, když do kupní smlouvy jako majitelku obrazu uvedl svou manželku Martu J., přičemž již před prodáním obrazu Miloslav J. a Petr S. byli dohodnuti na způsobu rozdělení takto získaného finančního prospěchu,

13. obžalování Pavel K.a Lenka S.

v době nejméně od začátku roku 2010 do 14. 09. 2010 na území České republiky, na adresách V Zálomu 767, Praha 4 a Husova 576 , Blovice, okr. Plzeň - jih Lenka S. jako malířka obrazů společně a zároveň pod vedením Pavla K., výtvarného umění znalého, tvořila výtvarná díla napodobováním technik výtvarného stylu známých malířů, zejména autorů Pierra BONNARDA, Edouarda VUILLARDA, Maxe PECHSTEINA, Marca CHAGALLA, Pauly MODERSOHN-BECKER, Ernsta Ludwiga KIRCHNERA, Alexeje von JAWLENSKYHO a dalších, a to za použití upravených barev a dalších pomůcek, které k zabezpečení dlouhodobého výkonu její výše uvedené činnosti obstarával a připravoval Pavel K., takto vytvořené obrazy byly posléze s vědomím autorky vůči třetím osobám vydávány jako pravé, když takto připravené malby v pravidelných intervalech po předchozí domluvě v místě bydliště Lenky S. na adrese V Zálomu 767 , Praha 4 a Husova 576, Blovice, okr. Plzeň – jih Pavel K. přebíral do své dispozice a dále za účelem vytvoření dojmu požadovaného stáří obrazy ve svém bydlišti na adrese Obytce č.p. 25, okr. Klatovy upravoval ve speciální peci tak, aby mohly být konečným zájemcům nabízeny jako doposud neobjevená, ze soukromé sbírky pocházející, originální díla výše uvedených známých malířů, takto upravená díla opětovně po vzájemné domluvě a v pravidelných intervalech v místě bydliště Pavla K. na adrese Obytce č.p. 25 vyzvedával občan německé národnosti Klaus KOHLMEIER, který tato napodobená díla na území Spolkové republiky Německo a dalších zemí Evropské unie nabízel, zprostředkovával a prodával za částky odpovídající na trhu obvyklým cenám v hodnotách řádů statisíců až milionů, s čímž byli Pavel K.a Lenka S. srozuměni, když tímto společným jednáním byla nejméně od začátku roku 2010 do 14. 09. 2010 nabídnuta či prodána díla pocházející od autorky Lenky S., svým výše popsaným jednáním způsobili zatím přesně nezjištěnou škodu dosahující částky nejméně 5,000.000 Kč,

14. obžalování Pavel K. a Lenka S.

v přesně nezjištěné době, avšak nejdéle do 14. září 2010 na území České republiky, na adresách v Zálomu 767, Praha 4 a Husova 576, Blovice, okr. Plzeň Jih, kde se zdržuje Lenka S., a na adrese Obytce 25, okr. Klatovy, kde se zdržuje Pavel K., společným jednáním napodobili výtvarný projev autorů uvedených ve výroku rozsudku, v úmyslu, aby tato nová díla odpovídala svými motivy tvorbě těchto autorů a byla považována za díla původní, a to tím způsobem, že Lenka S. dle svých vlastních představ a instrukcí Pavla K., dále dle předloh známých děl těchto autorů, napodobila výtvarný projev autorů uvedených pod body 1 - 23, když na způsobu provedení díla, barvách, plátně, velikosti, motivu se osobně a telefonicky domlouvala s Pavlem K., který současně reagoval na požadavky Klause K., občana Spolkové republiky Německo, jenž pro takto vytvořená díla sháněl kupce v zemích Evropské unie, a dále Pavel K. tyto olejomalby uvedené pod body 1 - 23 poté v přesně nezjištěné době převzal do své dispozice, díla opatřil signaturou autora, jehož výtvarný projev byl napodoben, a provedl takové úpravy, aby tato nová díla působila jako originální výtvarný projev daného autora, toto prováděli ve velkém rozsahu, přičemž k předání děl třetím osobám, v případě děl uvedených pod body 1-10 nedošlo, neboť tato díla byla dne 14. 09. 2010 policejním orgánem nalezena při domovní prohlídce provedené u Pavla K. v objektu na adrese Obytce č.p.25, okr. Klatovy, nezarámovaná, uložená do pece (udírnasušárna), sloužící k dosušování obrazů.“

2. Za to byl obžalovaný Pavel K. odsouzen podle 209 odst. 5 tr. zákoníku, § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 700 denních sazeb ve výši 800,- Kč a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr.

zákoníku byl dále obžalovanému uložen trest propadnutí věci, spočívající v propadnutí zajištěných obrazů popsaných ve výroku napadeného rozsudku.

3. Obžalovaná Lenka S. byla podle 209 odst. 5 tr. zákoníku, § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku odsouzena k peněžitému trestu ve výměře 700 denních sazeb ve výši 400,- Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalované rovněž uložen trest propadnutí věci.
4. Obžalovanému Miroslavu S. byl podle 209 odst. 5 tr. zákoníku, § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 700 denních sazeb ve výši 300,- Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl pro případ, že by trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců a dále mu byl podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci.
5. Obžalovanému Petru S. byl podle 209 odst. 5 tr. zákoníku, § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 700 denních sazeb ve výši 800,- Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl pro případ, že by trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Stejně jako ostatním obžalovaným byl i jemu podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci.
6. Obžalovaný Miloslav J. byl odsouzen podle 209 odst. 5 tr. zákoníku, § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 700 denních sazeb ve výši 800,- Kč, přičemž podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému taktéž uložen trest propadnutí věci.
7. Obžalovaný Jiří K. byl podle 209 odst. 5 tr. zákoníku, § 67 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 700 denních sazeb ve výši 800,- Kč a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl pro případ, že by trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku.
8. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaní Pavel K., Miroslav S., Petr S., Miloslav J. a Jiří K.
9. Obžalovaný K. s uznáním jeho osoby vinnou nesouhlasí a domnívá se, že postupem soudu byl zkrácen na svých právech obhajoby, bylo provedeno neúplné dokazování a díky tomu byly dovozeny nesprávné právní a skutkové závěry.
10. Obžalovaný se především „pozastavuje nad absencí výsledku svědka Klause Kohlmeiera, jehož jméno se prolíná celým trestním spisem, a to včetně skutkových vět“. Je přesvědčen, že svědek je „existujícím a dostupným a jeho výslech by jistě měl být proveden.“ Namítá, že z důvodu výsledku svědka Kohlmeira cestou mezinárodní právní pomoci bylo odročeno i hlavní líčení v roce 2016 a možnost výsledku dožádaným soudem nebyla využita, ač je to právě svědek Kohlmeier, který by mohl potvrdit obhajobu obžalovaného K., který od počátku trestního řízení tvrdí, že obrazy prodávané panu Kohlmeierovi byly zřetelně označeny nálepkami a razítky „kopie“ a „nur für dekoration“. Svědectví svědka Kohlmeiera by tedy zjevně mohlo obžalovaného K. vyvinut, neboť svědek by mohl potvrdit, že obžalovaný K. nikoho neuváděl v omyl. Přesto, že svědek Kohlmeier procesně použitelným způsobem nebyl nikdy vyslechnut, soud prvního stupně ve výrokové části svého rozhodnutí (bod 14, str. 15) přebírá jako prokázané „požadavky v kauze Kohlmeiera“, čímž fakticky akceptuje obhajobu obžalovaného K., který tvrdí, že Klaus Kohlmeier věděl a vědět musel, že dodávaná a jím objednaná díla nemohou být díly autorů, byť zvučného jména, ale v době objednání díla již zemřelých, a již v důsledku tohoto stavu nemohl být uváděn v omyl. Rovněž způsob „zanedbání zadokumentování obrazů převážených Klausem Kohlmeierem, zadokumentování ze všech stran, včetně označení shora zmíněnými razítky a přelepky, svědčí o tom, že ze strany orgánů činných v trestním řízení

nebyla vůle zabývat se vysvětlením – obhajobou ze strany obžalovaného K.“. Obžalovaný se pozastavuje i nad tím, že „obrazy převážené Klausem Kohlmeierem zřejmě nebyly zajištěny a rovněž neobjasněnou otázkou zůstalo, zda pan Kohlmeier byl ve svém domovském státu trestně stíhán, pro jaký skutek či skutky a s jakým konečným rozhodnutím“. K tomu obžalovaný dodává, že nebyl nikdy žádán německými orgány činnými v trestním řízení o svědeckou výpověď. Vysvětlení je jediné, a to sice, že pokud německé trestní orgány dospěly k závěru, že obžalovaný K. Klausu K. prodal obrazy s označením „jen k dekoraci“ a „kopie“, nemohl se ničeho dopustit a není důvod k jeho výslechu jako svědka. Jak s nakoupenými obrazy nakládal dále pan Kohlmeier, to nikdo nezjistoval a přitom by toto zjištění pro posouzení zpochybnované subjektivní stránky zvláště závažného zločinu podvodu, ale i padělání a napodobení díla výtvarného umění, bylo jistě nezbytné.

11. Obžalovaný nesouhlasí ani s odůvodněním napadeného rozsudku, kde je prezentován názor soudu prvního stupně, že obžalovaný měl nakoupit falešné obrazy. Tento závěr, zjevně nesprávný, soud opírá o znalecký posudek znalkyň z Národní galerie, které „samy při svém výslechu před soudem potvrdily, že k takovému znaleckému fakticky nemají akreditaci a jimi vypracovaný posudek by v zahraničí nebyl nikým akceptován a uznán. Akreditaci k tomuto pak nemá ani Kriminologický ústav PČR.“
12. Obžalovaný se neztotožňuje ani s obsahem výrokových vět soudu na straně 3, kde se uvádí, že obžalovaný K. „přijal prostřednictvím K. příslušný podíl ze 4.000,000,- Kč, které měl předat Mgr. Karlík K. a obdobně s výrokem na straně 4 napadeného rozsudku „za celkovou cenu zaplacenou v hotovosti ve výši 5.500,000,- Kč“ a opakuje svoji obhajobu, že „nikdy žádný podíl z údajné částky 4.000,000,- Kč od Mgr. K. nepřijal a stejně tak nikdy nepřijal žádnou část z údajné hotovosti ve výši 5.500,000,- Kč“.
13. Obžalovaný Pavel K. proto považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za „předčasné a žádá, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2019 zrušil a nově rozhodl tak, že obžalovaného K. obžaloby zproští, alternativně rozhodl tak, že trestní věc vrátí Krajskému soudu v Plzni k doplnění důkazních řízení a k novému rozhodnutí“.
14. Odvolání obžalovaného Jiřího K. směřuje proti výroku o vině, trestu a proti výrokům navazujícím. Obžalovaný namítá, „že vzhledem k tomu, že se trestní věc nestala tak, jak je popisováno v samotném rozsudku, tak v následném zdůvodnění, nemůže být učiněn jednoznačný a nevyvratitelný závěr o vině.“ Připomíná dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byl obžalovaný S. v jiné trestní věci zproštěn obžaloby a nesouhlasí s hodnocením důkazů. Namítá, že krajský soud nehodnotil provedené důkazy objektivně. Rozebírá v této souvislosti výpovědi svědků Kotta a Mgr. Karlíka a namítá jejich nesprávné hodnocení soudem. Zdůrazňuje, že svědek obžaloby, Mgr. Karlík, byl „v poutech přiveden k hlavnímu líčení bez toho, aby odvolatel a jeho obhájce věděli, že jeho výslech bude na pořadu dne“ a obhájce tak nebyl na jednání připraven. K porušení jeho práv na obhajobu spatřuje v tom, že předseda senátu nevyhověl jeho žádosti odložení výslechu svědka na druhý den. Skutkové závěry soudu jsou podle odvolatele v hrubém rozporu s provedenými důkazy, obžalovaný je obětí vykonstruovaného procesu a předpojatosti soudu. Výsledek trestního řízení považuje odvolatel za individuální selhání soudce a v přístupu předsedy senátu spatřuje tzv. „chronickou podjatost“. Domnívá se, že státní zástupce i soudce ignoruje důkazy svědčící ve prospěch obžalovaných, soud nemá od počátku žádný klíčový důkaz a obžaloba spočívá jen na domněnkách. Nebyl podle něj „veden jediný poškozený, nebylo prokázáno, že by někdo z obžalovaných věděl, nebo mohl vědět o tom, že se jedná o padělky“. Navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen, věc vrácena soudu prvního stupně, dokazování provedeno od samého začátku a aby „nebylo povoleno zadržování obrazů“.

15. Podané odvolání obhájcem sám obžalovaný K. doplnil. Namítá v něm, že rozsudek soudu prvního stupně je nedostatečně odůvodněn, soud nedodržel zásadu uvedenou v § 2 odst. 5 tr. řádu, skutkový děj zcela mechanicky převzal z obžaloby, v rozhodnutí zcela absentuje odůvodnění toho, jak došlo k naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu, soud ignoroval argumenty obhajoby a postupoval na úkor práv obžalovaných. V bodě 1 a 2 rozsudku neexistuje žádný přímý důkaz o tom, že by obžalovaní měli jakékoliv povědomí o prodeji obrazů svědkem Karlíkem s tím, že soud postavil odsuzující výrok jedině na výpovědi tohoto svědka. Zcela pomíjí, že prostředníci, Dr. Kotas a Mgr. Karlík, byli pouze pověřeni k ověření uplatnitelnosti uměleckých děl a nebyli oprávněni díla prodávat. To, že kupní cena byla předána obžalovaným, není podloženo žádným důkazem a jedná se o pouhou domněnku obžaloby založenou na tvrzení svědka Karlíka. Tou se odvolatel dále zabývá a považuje ji za zcela nevěrohodnou. Z výpovědi Ing. Jiráska vyplývá, že „klauzuli o původu kupovaných uměleckých děl viděl až při sepisu na počítači Mgr. Karlíka“ a původ děl, která zakoupil, tak pro něho nebyl určujícím faktorem, pro který se rozhodl obchod realizovat. Stejně tak se již před nákupem děl radil s odborníkem, ke kterému měl důvěru. I podle verze obžaloby se jedná maximálně o přípravu ve smyslu § 20 tr. řádu s tím, že k dokonání trestného činu podvodu, ani k jeho pokusu, dojít nemohlo. Totožná je situace i v případě skutku popsaného pod bodem 2, kdy poškozenému Ing. Fabingerovi bylo obecně známo, že cena originálů těchto světových autorů je diametrálně odlišná od ceny, kterou nabízel Mgr. Karlík. Z provedeného dokazování rovněž nevyplývá, že by čestné prohlášení Vladimíra Fialy o původu obrazů mělo jakýkoliv vliv na jeho úsudek, na základě kterého se rozhodl obrazy koupit. Podle odvolatele není nikde zdokumentována, popsána a už vůbec ne prokázána skutečná role obžalovaného, ač z výpovědi poškozeného a svědka Karlíka vyplývá zásadní rozpor ohledně předání inkasované částky obžalovaným. Podrobně se obžalovaný po skutkové stránce zabývá i bodem 3. I v tomto případě soud prvního stupně převzal argumenty obžaloby, ač nebyl naplněn ani jeden ze znaků skutkové podstaty trestného činu. V případě obchodu mezi obžalovaným a svědkem Kottem se jednalo o jakýsi kvazi kontrakt, k uzavření žádné skutečné kupní smlouvy nedošlo, odvolatel fakticky obrazy svědkovi dával, neboť mu je Lenka S. historicky slíbila za participaci na obchodech v Africe, přičemž tyto obrazy neměly ekonomicky žádný základ či protiváhu v hodnotě této participace. Mělo se jednat o jakýsi projev vděku či dar z kamarádství. Později se vztahy mezi smluvními partnery zhoršily a od svědka vzešel požadavek, aby jeho právní vztah k obrazům byl oficializován. Oba dva účastníci právního vztahu uvedli, že částka ve výši 2,500.000 Kč neodpovídá skutečnosti a nejednalo se o zaplacenou kupní cenu, ani reálnou výši protihodnoty, která by měla být obrazy kompenzována. Svědek sám mohl být těžko uveden v omyl, když sám uvedl, že od počátku vše a osobně mu bylo známo několik různých verzí provenience obrazů. Již od přípravného řízení je patrné, že v tomto případě nebyl naplněn žádný ze znaků skutkové podstaty trestného činu. Odůvodnění viny obžalovaného formulací, že tento „je usvědčován výpovědí svědka Kotta“, je zcela nedostatečné. Obdobné výtky vznášá odvolatel i k bodu 4. Z odsuzujícího rozsudku nijak nevyplývá, jakými důkazy by mělo být prokázáno, že obžalovaný nabízel poškozeným, byť zprostředkovaně, obrazy, k jejichž zakoupení měl vylákat zálohu ve výši 1,000.000 Kč a jaká měla být role obžalovaného v nedokonaném trestném činu, kolik ve skutečnosti poškození mezi sebou vybrali peněz a na co měly sloužit, když sami poškození uvádí, že peníze vybírali jako zálohu na vypracování znaleckých posudků a kdo rozhodl o tom, že takto vybrané částky použije na zálohu na kupní cenu. Podle odvolatele nejsou zodpovězeny ani další důležité otázky. Soud v rámci prokazování viny do odůvodnění převzal celé pasáže svědeckých výpovědí, aniž by bylo patrné, co mají prokazovat. Soud prvního stupně se dále nijak nevypořádal s námitkami obhajoby týkajícími se samotného řízení před soudem, ačkoliv bylo vedeno společné řízení, obžalovanému nebylo možno klást dotazy všem svědkům, s odůvodněním, že se nejedná o svědka svědčícího ke skutku, který by se daného obžalovaného měl týkat. (viz výslech svědka Ošlejška a dalších) Soud prvního stupně se rovněž, ač to avizoval, nevypořádal s námitkou obhajoby, na základě které bylo zjištěno, že v povolení sledování osob na čísle listu 10475 je nesprávně uvedeno jméno

obžalovaného K., ačkoliv předmětná listina byla navrhována obžalobou k důkazu, prokazujícímu chybu ve jménu. Soud prvního stupně tuto námitku vyhodnotil coby procesní s tím, že se s ní vypořádá, což neučinil. Obhajoba trvá na tom, že důkazy získané na základě předmětného povolení byly získány protiprávně a měly by být z trestního spisu vyřazeny. Byla vypracována celá řada znaleckých posudků, avšak v trestním řízení nebyly zpracovány znalecké posudky na všechna díla zajištěná policií. Lze tedy mít paušálně za prokázané, že všechna díla nejsou pravá? Namítá dále, že jako důkaz neměly být vůbec prováděny posudky Národní galerie, která byla podle odvolatele silně tendenční a předpojatá. K protichůdným znaleckým závěrům pak nebyly v rámci trestního řízení vypracovány žádné revizní znalecké posudky. Namítá, že pokud došlo opakovanému sdělení, resp. k zahájení trestního stíhání pro totožný skutek, který byl popsán v usnesení o zahájení trestního stíhání z 2. 11. 2010, jedná se o vadu trestního řízení, která je neodstranitelná před soudem a trestní stíhání mělo být zastaveno. Upozorňuje dále na prodlevu téměř dvou let v konání hlavního líčení po jeho odročení. K tomu dále namítá, že 18. 7. 2019 po vyhlášení rozsudku bylo k žádosti obžalovaného vydáno vývozní povolení k obrazu signovaného jako Egon Schiele 1914, který byl obžalovanému vrácen coby zúčastněné osobě v rámci ukončeného trestního řízení v Ostravě. Z textu je podle odvolatele podstatné, že Národní galerie sama uvádí, že pochybnosti o autorství Egona Schieleho se na místě nepodařilo potvrdit ani vyvrátit. Ze všech shora uvedených skutečností má obžalovaný za to, že je rozhodnutí soudu prvního stupně zcela nesprávné a navrhuje jeho zrušení.

16. V dalším doplnění odvolání obžalovaný J. K. namítá, že v řadě prováděných důkazů docházelo zcela záměrně k jejich překrucování a vyhodnocování svědeckých výpovědí v neprospěch obžalovaných, přičemž na námitky obhajoby nebyl brán zřetel. Zabývá se dále výpověďmi klíčových svědků a znaleckými posudky tak, jak to podrobně učinil jeho obhájce v doplnění odvolání. Poukazuje dále na svůj neuspokojivý zdravotní stav, který přičítá délce trestního řízení a postupu orgánů činných v trestním řízení, stejně tak se zabývá dále otázkou vrácení uvedených obrazů. Jako přílohu dokládá trestní oznámení na svědka Mgr. Stanislava Karlíka.
17. Obžalovaný Miloslav J. podává odvolání „proti výroku o vině i o trestu, jakož i do výroků na tyto navazující“.
18. S rozhodnutím soudu prvního stupně nesouhlasí a namítá, že Krajský soud v Plzni nehodnotil provedené důkazy objektivně, odmítá právní hodnocení soudem dovozeného skutkového stavu s tím, že samotné obžalobou uvedené jednání není trestným činem. Obžalovaný je přesvědčen, že nelze posoudit jednání spočívající v tom, že nabídl k prodeji věc a současně případným zájemcům vždy sdělil, že si mohou nechat zpracovat znalecký posudek pro ověření pravosti nabízené věci, jako jednání trestně postižitelné.
19. Závěr o tom, že obžalovaný měl vědět o nepravosti jím nabízených kreseb, je v naprostém logickém rozporu s tím, že podle skutkových zjištění soudu prvního stupně vždy obžalovaný nabízel potencionálnímu kupci zpracování znaleckého posudku.
20. „Avšak i kdyby existovaly na straně obžalovaného pochybnosti o pravosti, nemohl se tento dopustit jednání trestním zákoníkem vymezené jako uvedení třetí osoby v omyl.“
21. Namítá, že v takovém případě vliv na majetkovou dispozici nemůže mít jednání obžalovaného, ale naopak jednání samotné třetí osoby. S ohledem na uvedené je pak jen „těžko představitelné, jak mohl dospět Krajský soud v Plzni k závěru o naplnění subjektivní stránky trestného činu.“
22. Porušení ústavních práv obžalovaného spatřuje odvolatel v projednávání obžaloby a zvláště pak ve vynesení odsuzujícího rozsudku pro skutek označený „bodem 10.“ (*v rozs. bod 12-pozn.*) V tomto případě bylo nade všechnu pochybnost prokázano, že to byla PČR, která účelově a úmyslně kontaktovala obžalovaného s tím, že od něj chce obraz koupit. Dokonce tak učinila policie opakovaně. Až poté, co policie vyprovokovala obžalovaného k tomu, že by obraz prodal, započala samotná jednání o případném prodeji. Paradoxně tímto postupem policie došlo podle

odvolatele k „prokázání nevinu obžalovaného“. Poté co policejní orgán obžalovaného vyzval, aby připravil obraz ke znaleckému zkoumání, obžalovaný souhlasil a obraz opravdu (i přes nestandardní naléhání policejního orgánu) ke zkoumání přivezl.

23. „Po tom, co policií stanovený a řádně poučený znalec, prof. Vlček, obraz prohlédl a zaujal k němu stanovisko, došlo k prodeji obrazu policejnímu agentu. I když policejní orgán uvádí, že znalci Národní galerie měli vyjádřit pochybnost nad pravostí obrazu, obžalovaný naopak tvrdí, že měl být prof. Vlček z obrazu nadšen. Podle obžalovaného nemůže soud dospět k závěru, že osoba vědomá si pravosti či nepravosti kresby, notabene při vědomí získaném touto osobou určeným znalcem, může být uvedena v omyl. Obžalovaný dále namítá, že nebyly identifikovány kresby, které měly být obžalovaným nabízeny a nebyly ztotožněny s původem tak, jak je popisuje obžaloba. Podle odvolatele tuto otázku nemohl soud prvního stupně zodpovědět, přesvědčení soudu či jeho úvahy stojí na pouhé domněnce, která nemá oporu v provedených důkazech.“
24. Dalším sporným bodem je podle odvolatele samotná pravost obrazů, které měly být nabízeny obžalovaným. „Před soudem prvního stupně bylo provedeno mnoho důkazů, zejména znalecké posudky, výslechy svědků a další listinné důkazy, které svědčí o pravosti děl. Dokonce je nesporné, že několik obrazů, byť byly třeba poničené a nemají tak ekonomickou hodnotu, zcela jistě pravé byly (kupř. olejomalba od Pabla Picassa). Pokud tedy soud provedl k důkazu znalecké posudky svědčící o pravosti kreseb i důkazy, které tuto pravost mají vyvracet, pak se jedná o vznik zcela zásadní pochybnosti v trestním řízení.“
25. V doplnění svého odvolání poukazuje na nekonkrétnost některých skutkových závěrů soudu 1. stupně, nedostatek naplnění subjektivní stránky jednání obžalovaného, nedostatek naplnění objektivního znaku skutkové podstaty trestného činu podvodu - uvedení v omyl. Dále odvolatel rozebírá části výpovědí svědků směřujících k bodům 7 a 8 napadeného rozsudku a dovozuje, že na základě výpovědí svědků nelze dospět ke skutkovým zjištěním, které učinil nalézací soud.
26. Zabývá se poté znovu body 9, 11 a 12 rozsudku a namítá, že ani v jednom z nich obžalovaný neměl být soudem I. stupně uznán vinným. Závěrem navrhuje, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl ve věci tak, že:
  - I. Zruší napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni, ze dne 19. 3. 2019, č.j. 5 T 2/2013-13543;
  - II. Obžalovaného zproští obžaloby v plném rozsahu, případně věc vrátí soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
27. Obžalovaný S. považuje napadený rozsudek za zcela nesprávný a nedostatečně odůvodněný, a to jak z hlediska skutkových zjištění, k nimž dospěl soud prvního stupně, tak i z hlediska právní kvalifikace.
28. Soud prvního stupně podle něj nehodnotil provedené důkazy v souladu s trestním řádem a zásadou volného hodnocení důkazů a žádným způsobem se ani nevypořádal s obhajobou odvolatele. Z těchto důvodů je potřeba napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný, jelikož odůvodnění nespĺňuje náležitosti § 125 odst. 1 tr. řádu.
29. Obžalovaný v podaném odvolání opakuje svoji obhajobu, že se ve výtvarném umění nijak neorientuje, a celou záležitost vnímal z ryze obchodního hlediska, a to jako příležitost k zajímavému obchodnímu případu s určitým dosažením zisku.
30. Z hlediska údajné trestné činnosti, která je obžalovanému S. kladena za vinu, je proto potřeba zabývat se především její subjektivní stránkou, tj. zda obžalovaný věděl, zda se jedná o padělky, případně napodobeniny, nikoliv to, zda se objektivně o padělky jedná. Obžalovaný S. nikdy nepopíral, že konkrétní díla nabízel, nikdy mu však nebyly ze strany kohokoliv třetího sděleny jakékoliv pochybnosti o tom, že by se nemuselo jednat o díla pravá. U osob, které se ve výtvarném umění orientují, je možné připustit, že mají povědomí o tom, že u rozsáhlých sbírek

není nikdy možné úplně vyloučit, že se v ní mohou nacházet i padělky (nikoliv však ze současné doby), což je u rozsáhlých sbírek nikoliv ojedinělé. Obžalovaný však byl v předmětném období pouhým laikem a neměl žádné konkrétní informace o tom, že by konkrétní jím nabízený obraz měl být padělkem!

31. Jeho výpovědi v žádném případě není možno vykládat tak, že byl srozuměn nebo dokonce věděl o tom, že některý konkrétní obraz je padělkem, obzvláště pak za situace, kdy měl k dispozici několik znaleckých posudků, které pravost obrazů potvrzovaly!
32. Je nutné zdůraznit, že všechny potenciální zájemce vždy upozorňoval, aby si nechali zpracovat vlastní znalecké posudky a teprve dle jejich závěrů se rozhodli, zda si konkrétní obraz zakoupí či nikoliv.
33. Z napadeného rozsudku, ani z žádného z provedených důkazů nevyplývá, na základě jakých konkrétních skutečností měl být obžalovaný S. srozuměn nebo měl dokonce vědět o tom, že se jedná pouze o napodobeniny, z provedených důkazů je naopak zřejmé, že obžalovaný žádné konkrétní informace o tom, že by mělo jít o napodobeniny, neměl a ani mít nemohl, jelikož měl k dispozici dostatek podkladů svědčících o tom, že se jedná o pravá díla.
34. Zásadní pochybení soudu prvního stupně spatřuje odvolatel v tom, že se nezabývá rolí jednotlivých spoluobviněných na trestné činnosti a automaticky přisuzuje veškerá jednání, jakož i možnou povědomost o některých otázkách oběma z nich společně, ač je uznal vinnými jako samostatné pachatele.
35. Dospěl-li soud k závěru (viz str. 63, odst. 58), že „obžalovaní S. a S. společně nabízeli k prodeji obrazy“ a „to vše však činili za situace, kdy již na počátku listopadu 2007 znal obžalovaný S. stanovisko paní Galicier na originalitu některých obrazů“, tak je potřeba uvést, že jednak není zřejmé, jakého obžalovaného Svobodu má soud prvního stupně na mysli (u žádného z uvedených skutků obžalovaný tohoto jména nefiguruje), a zejména není zřejmé, na základě jakých skutečností soud dospěl k závěru, že znal-li stanovisko paní Galicier, musel toto stanovisko znát i obžalovaný S.!“
36. Z důkazů, na které soud prvního stupně odkazuje (zejména pak na emailové komunikace uvedené v odst. 47, 49, 50, 51, 54, 55, 56 rozsudku), je podle odvolatele zjevné, že osobou, která komunikovala s možnými zájemci, byl vždy obžalovaný S., nikoliv obžalovaný S.. Naopak, jako laik v oboru výtvarného umění byl pan S. po celou dobu přesvědčen, že díla, která byla nabízena, jsou pravými díly. Jeho subjektivní přesvědčení, resp. minimálně jeho nevědomost o tom, že by se mělo jednat o padělky a o tom, že se nejedná např. o kradená díla apod., vyplývala podle něj ze závěrů znaleckých posudků PhDr. Dvorského a Ing. Štveráka, z nichž vyplývají zcela kategorické závěry o pravosti zkoumaných děl, stejně jako ze stanoviska PhDr. Kotase, z výpisů z mezinárodní databáze Art Loss Register, a z výpovědi svědkyně Galicier.
37. Posledně uvedenou výpovědí je dle názoru odvolatele zcela zpochybněna zásadní úvaha soudu prvního stupně, a sice že veškeré obžalovanými nabízené obrazy jsou napodobeniny či falza! Soud se žádným způsobem nevypořádal s tím, že minimálně ohledně jednoho obrazu byla beze všech pochybností jeho pravost potvrzena.
38. V souvislosti s touto trestní věcí je potřeba uvést, že z prakticky totožné trestné činnosti byl p. S. obžalován i u Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 34 T 6/2010, kde byl obžaloby pravomocně zproštěn, a to právě z toho důvodu, že nebyla naplněna subjektivní stránka trestné činnosti.
39. Ač soudu prvního stupně byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě znám a ač jeho závěry byly potvrzeny i rozhodnutím odvolacího soudu, tak se soud nyní žádným způsobem nevypořádal s jeho obsahem a z hlediska zásady přesvědčivosti jeho rozhodnutí nijak nevysvětlil, z jakých důvodů vyvodil z prakticky stejných důkazů úplně opačné závěry.

40. Zásadní vadou napadeného rozsudku je dále to, že zde není uvedeno, jaký je vztah mezi jednotlivými obžalovanými a zda k jeho spáchání mělo dojít ve spolupachatelství, zda se jednalo o nějakou jinou formu součinnosti či zda mezi pachateli nebyl vztah žádný.
41. Uvedení skutečnosti, jaký byl vztah mezi obžalovanými, kteří jsou odsuzováni společně za spáchání téhož skutku, je přitom obligatorní náležitostí rozsudku ve smyslu § 120 odst. 3 tr. řádu, dle kterého výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným, nebo jímž se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením, zda jde o zločin nebo přečin, a místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.
42. V případě skutků pod body 6 a 11 byl pan S. uznán vinným společně s dalšími obžalovanými, přičemž z právní kvalifikace jejich jednání vyplývá, že se nejednalo ani o spolupachatelství ve smyslu § 23 tr. zákoníku, ani o účastenství dle § 24 tr. zákoníku. Logicky tedy soud musel dospět k závěru, že každý z odsouzených se dopustil skutku samostatně dle § 22 tr. zákoníku.
43. To ale znamená, že dle názoru soudu prvního stupně musel každý z obžalovaných samostatně svým jednáním spáchat předmětné skutky a tím naplnit všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu.
44. Vyjdeme-li však z popisu skutků pod body 6 a 11, tak z nich žádným způsobem nevyplývá, jakého konkrétního protiprávního jednání se měl pan S. samostatně dopustit, když z jeho strany došlo maximálně jen k předání fotografií obrazů osobě, která též měla vědět, že jde o napodobeniny.
45. Vedle uvedeného je potřeba rovněž upozornit, že obžalovaný S. byl uznán vinným ze spáchání pokračujícího trestného činu podvodu. Tuto právní kvalifikaci však soud prvního stupně nijak blíže nezduvodnil. Vzhledem ke skutečnosti, že skutek VI. měl být spáchán v období roku 2006 a duben 2008 a skutek XI. od února do dubna 2010, tak je zcela zjevné, že zde není minimálně časová souvislost mezi těmito dvěma skutky!
46. Dále se zabývá skutkem uvedeným pod bodem XI. napadeného rozsudku s tím, že se dle jeho názoru nejedná o trestný čin ani z hlediska objektivní stránky trestné činnosti. Podle odvolatele je zjevné, že z hlediska objektivní stránky nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty trestného činu podvodu, a to z toho důvodu, že v daném případě neexistuje osoba, která by byla uvedena v omyl!
47. Z hlediska stadia trestné činnosti je pak třeba dále upozornit, že nedošlo-li k dokonání trestného činu dle napadeného rozsudku z toho důvodu, že obžalovaný J. nesehnal na nákup obrazů finanční prostředky, a zároveň že z jeho strany ani nikdy nedošlo k nabídce těchto obrazů komukoliv třetímu, kdo by v omyl mohl být uveden, zjevně se nejedná o trestný čin, a to ani ve stadiu pokusu!
48. Samotná myšlenka obstarat si napodobeniny obrazů a s těmito obrazy dále nakládat (dát si je doma na krb či prodat) v žádném případě nemůže být trestná. Faktické obstarání si obrazů s tímto úmyslem by (bez toho, aby došlo reálně k jejich nabídce třetí osobě) pak mohlo být posuzováno maximálně jako příprava k trestnému činu.
49. Pokud zde však byl dle závěrů soudu prvního stupně pouze záměr k obstarání si prostředků (napodobenin obrazů) k následnému páchání trestné činnosti, přičemž ani k obstarání těchto prostředků nakonec nedošlo, nemůže se jednat o trestný čin ani ve stadiu přípravy.
50. Pochybení týkající se objektivní stránky trestné činnosti odvolatel spatřuje v tom, že soud obžalované uznal vinnými tím, že měli nabízet na jedné straně „napodobeniny děl světově

známých malířů“ a na druhé straně napodobeniny „nezjištěných světově uznávaných autorů“, což si podle něj vnitřně odporuje.

51. S ohledem na veškeré uvedené skutečnosti má obžalovaný S. za to, že nebylo prokázáno, že by z jeho strany došlo k jakémukoliv protiprávnímu jednání.
52. Jednání, které je mu kladeno za vinu, není trestným činem, a to pro absenci subjektivní (u obou skutků) i objektivní (u skutku pod bodem XI.) stránky trestného činu.
53. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby byl napadený rozsudek ohledně skutků VI. a XI. zrušen a aby obžalovaný S. zproštěn obžaloby v celém rozsahu, a to z toho důvodu, že skutky uvedené v obžalobě nejsou trestným činem.
54. Obžalovaný Petr S. předně konstatuje, že nesouhlasí s žádným ze závěrů soudu prvního stupně stran otázky naplnění znaku skutkové podstaty zvláště závažného zločinu podvodu a namítá vady řízení, které vydání rozsudku předcházelo.
55. Podle odvolatele je základní otázkou, zda v posuzovaném případě mohla vzniknout škoda. „Jedná se totiž z pohledu obhajoby o modelovou situaci, kdy by došlo k transformaci finančních prostředků do jiné majetkové hodnoty reprezentované v tomto případě obrazy.“
56. Jelikož naplnění skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku předpokládá existenci příčinné souvislosti mezi omylem určité osoby (resp. její neznalostí všech podstatných skutečností) a jí učiněnou majetkovou dispozicí, obhajoba má za to, že je nutné minimálně tvrdit, která osoba měla být uvedena obžalovaným v omyl a dále jak omyl této osoby souvisí s tvrzenou škodou.
57. V předmětné věci lze stěžít tvrdit, že obžalovaný předstíral něco, co není v souladu se skutečným stavem věci, neboť pro posouzení toho, co je skutečným stavem, byly objednány znalecké posudky, stejně tak, jako všem zájemcům bylo umožněno, aby si přivedli své znalce a odborníky a aby si nechali vypracovat znalecké posudky.
58. Závěry soudu prvního stupně v tomto neodpovídají provedenímu dokazování a opírají se o zcela mylné konstatování, že obrazy nejsou pravé.
59. Dokumenty vypracované Národní galerii lze podle odvolatele obtížně označit za přezkoumatelné znalecké posudky a postup soudu prvního stupně byl v tomto směru tendenční. Odůvodnění, které soud prvního stupně zaujal ve vztahu k otázce pravosti obrazů, je zcela nepřipadné, nepřezkoumatelné, zavádějící a zejména jednoznačně chybné. Je přesvědčen, že nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty trestného činu podvodu. Soud v daném případě dospěl k závěru, že obžalovaní jednali minimálně v nepřímém úmyslu, k čemuž uvádí, že „měli i dostatek indicií směřujících k tomu, že díla nemusí být pravá, a přesto je jako pravá dále nabízeli“. Soud výslovně uvádí, že z jednání obžalovaných vyplývá, že nejednali dostatečně obezřetně, když své pochybnosti o pravosti obrazů sami neodstranili. Tento závěr soudu není ničím doložen. Soud sám konstatuje, že k posouzení subjektivní stránky trestného činu nemá k dispozici žádné důkazy a v podstatě pouze spekuluje o tom, že i z různých indicií obžalovaní mohli (tedy nikoli jednoznačně museli) vědět, že díla nejsou skutečnými originálními obrazy nabízených autorů.
60. Domnívá se, že z provedeního dokazování nelze učinit jednoznačný závěr, že by obžalovaní věděli o tom, že nabízené obrazy jsou falza. Naopak, existuje řada indicií, z nichž mohli usuzovat, že se jedná o díla pravá (viz výpověď svědkyně Galicier, Buriánové). Ostatně i z postoje a jednání Národní galerie vůči obžalovaným, předtím, než byla Národní galerie zainteresována na předstíraném převodu a následně přibrána jako znalecký ústav, bylo možno dovodit její jednoznačně kladné stanovisko, které přesvědčovalo obžalované o tom, že to, čím disponují, nejsou falza. Je nutné vyhodnotit, že do doby trestního řízení nebylo z žádných skutečností zřejmé, že jde o falza, nebyl vydán posudek žádné organizace o tom, že nejde o originální díla, dokonce nebylo prokázáno, že by před obžalovaným kdokoli vyslovil závěr, že prezentovaná díla

nejsou pravá. Pokud měl obžalovaný k dispozici posudek PhDr. Dvorského a expertízu Ing. Štveráka, či Dorothee Pechové neměl žádnou právní ani jinou povinnost provádět revize takových posudků. V podstatě ani revize posudků by nemusela přinést závěr, že dílo není pravým dílem. Pokud obžalovaný neměl právní povinnost provést řadu expertíz a revizí posudků, které sám zadal nebo měl k dispozici a nebyly tyto posudky zpochybněny prokazatelným způsobem, pak nelze dovodit závěr, že obžalovaný věděl, že jde o falza, nebo že s ohledem na potřebnou míru obezřetnosti vědět musel, že jde o falza.

61. Namítá tedy, že obžalovanému nelze prokázat ani nepřímý úmysl, který v jednání shledává krajský soud.
62. Dále uvádí, že Národní galerie v Praze nemohla být přibrána jako znalecký ústav, a to pro její poměr k věci a k účastníkům řízení. Národní galerie v Praze se totiž ve věci účastnila předstíraného převodu. Bylo tedy zjevné, že posudek, který podá, nebude a ani nemůže být objektivní, jelikož jediným důkazem o tom, že jednotlivá díla nejsou pravá, je znalecký posudek zpracovaný Národní galerií v Praze a v řízení nebylo prokázáno, že by díla nebyla pravá. Podle obžalovaného S. na této skutečnosti nemění nic ani stanovisko soudu prvního stupně s dovětkem, že „není možné validovat skutečnost, že osoba, která se podílela na předstíraném převodu a v minulosti rozhodovala o právech a povinnostech obžalovaných (stran vývozního povolení), nemůže v téže věci podávat znalecký posudek.“
63. Obžalovaný trvá na tom, i přes tvrzení soudu prvního stupně není možné tvrdit, že obrazy „byly vytvořeny nezjištěným autorem napodobujícím výtvarný styl“, či že byly „neznámého původu“, či že se jedná o „napodobeniny malířského stylu světově známých autorů“, neboť se podle něj jedná o pouhé domněnky, které není možné postavit na roveň skutkových zjištění.
64. Podle obžalovaného nebylo spolehlivě prokázáno, že by obžalovaný věděl, že se jedná o padělky a tyto chtěl prodat jako pravé, ani že by věděl, že se může jednat o padělky obrazů a pro tento případ s tím byl srozuměn.
65. V této souvislosti obžalovaný uvádí, že pochybnosti o subjektivní stránce obžalovaného se následně promítly i v nedostatečném popisu skutku ve výroku o vině napadeného rozsudku, v němž ve skutkové větě není vyjádřena subjektivní stránka trestného činu.
66. Namítá dále, že hlavní líčení bylo v mezidobí, po provedení valné většiny důkazů odročeno na dobu téměř 2 let. Obhajoba je tak přesvědčena, že došlo k porušení ustanovení § 219 odst. 3 tr. řádu o tom, že v případě uplynutí delší doby od odročení hlavního líčení je třeba buď přerušit se souhlasem stran podstatný obsah protokolu o hlavním líčení, anebo jej provést znovu. Vysvětlení soudu prvního stupně k této námitce vznesené jak v průběhu hlavního líčení, tak i v závěrečném návrhu, považuje za nepřesvědčivé.
67. Dále obžalovaný považuje postup soudu prvního stupně při zamítnutí návrhů na doplnění dokazování za nezákonný, když navržený důkaz svědeckou výpovědí svědka Kotase, kterého se za celou dobu trvání trestního řízení žádný orgán nepokusil ani kontaktovat, mohl přispět k objasnění věci, rozhodně o něm nelze říci, že byly zjevně nadbytečný při jednoznačně prokázaném skutkovém stavu.
68. Obžalovaný dále namítá, že soud prvního stupně založil své rozhodnutí i na důkazech získaných předstíraným převodem, resp. postupem, který byl povolen, jako předstíraný převod, ovšem proběhl v rozporu se zákonem, kdy se de facto jednalo o policejní provokaci. Obžalovaný považuje názor soudu prvního stupně k otázce použitelnosti tohoto důkazu za „vadný a logicky rozporný“.
69. S ohledem na shora uvedené obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

70. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání podaných Pavlem K., Jiřím K., Miroslavem S., Petrem S. a Miloslavem J. podle § 254 odst. 1, 2 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláními vytykány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k následujícím závěrům.
71. Soud prvního stupně provedl ve věci všechny potřebné důkazy v souladu s trestním řádem a na jejich základě učinil skutková zjištění, která mu (vyjma bodu 3) byla dostatečným podkladem pro závěr o vině obžalovaných. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nevykazuje podstatné vady, který by měly vliv na správnost rozhodnutí ve věci, obžalovaní nebyli zkráceni na svých právech obhajoby.
72. Pokud se jedná o stěžejní procesní námitku podaných odvolání, týkající se prodlevy mezi konáním hlavního líčení a postupu podle § 219 odst. 3 tr. řádu, k tomu je potřeba připomenout, že pokud jde o uplynutí delší doby od hlavního líčení, které bylo odročeno, zákon neposkytuje bližší konkretizaci pro posouzení, jaký časový limit lze považovat za delší dobu. Bude tedy záležet na konkrétních okolnostech každé projednávané věci, zejména na jejím rozsahu a složitosti, na množství a charakteru dosud provedených důkazů atd. Rozhodující zde bude stanovisko členů senátu, popřípadě stran, zda s přihlédnutím k zásadě bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 tr. řádu) považují výsledky dřívějšího jednání za dostatečné pro rozhodnutí ve věci, nebo zda je nutné – s ohledem na časový odstup nebo vývoj důkazní situace – opakovat důkazy již jednou před nimi provedené (srov. C.H. Beck- Šámal a kol. Trestní řád. Komentář).
73. Je pravdou, že soud I. stupně po odročení hlavního líčení pokračoval v jeho konání téměř po dvou letech, nicméně je potřeba také zdůraznit, že po tuto dobu se prostřednictvím státní zástupkyně snažil zajistit především výslech svědka Kohlmeiera, jehož se domáhala obhajoba a který se nakonec provést nepodařilo. Obžalovaní svou námitku nepodpořili žádnými konkrétními důvody a argumentovali pouze uplynulou dobou. Za takové situace krajský soud dospěl k závěru, že jak senát, tak i všechny strany trestního řízení, jsou schopny pokračovat v řízení, aniž by byla narušena kontinuita dokazování a svoji úvahu dostatečně zdůvodnil. Není proto důvod, pro který by nebylo možno postup krajského soudu akceptovat.
74. Po stránce věcné nelze soudu I. stupně vytknout, pokud svá skutková zjištění učinil především na základě provedených svědeckých výpovědí a znaleckých posudků. V případě jednání obžalovaných K. a K. pod body I.-IV (resp. I. II. a IV.) soud správně zdůraznil, že obžalovaní uvedli nabyvatele obrazů v omyl tím, že k nim poskytli nepravdivé informace o jejich původu za současně zjištěné skutečnosti, že obrazy nemohly pocházet ze sbírky rodu Slivarich Von Heldenburg a zároveň vytvořili legendu, že to je právě tento rod, který sbírku obrazů vlastnil a k této legendě také vytvořili falešné dokumenty. Již tato skutečnost by sama o sobě stačila pro závěr o tom, že kupující byli jednáním obžalovaných uvedeni v omyl, aniž by bylo nutné prokázat, že sami věděli o tom, že obrazy nejsou originálními díly.
75. Nutno dodat, že i posledně zmíněnou skutečnost vzal soud po provedeném dokazování za prokázanou s konstatováním, že „oba obžalovaní, kteří se sami prezentovali jako znalci výtvarného umění, museli o skutečné hodnotě obrazů a současně i o tom, že nenabízejí k prodeji originální díla, vědět“. Správná je též úvaha soudu, že „pokud by obžalovaní byli přesvědčeni o pravosti děl (či si jí byli zcela jisti), neprodávali by je v podstatě za zlomek ceny a nepokusili by se je zpeněžit za ceny reálné. Poměrně ledabylá manipulace s díly rovněž nasvědčuje tomu, že obžalovaní si byli skutečné hodnoty děl, s nimiž manipulovali, dobře vědomi“.
76. Nalézací soud se dostatečně zabýval subjektivní stránkou jednání obžalovaných, i pokud jde o jednání obžalovaných S., S., J. a K. pod body 4-12. Ohledně bodu 4 správně poukázal na e-mail zasláný obžalovaným Vladimírem Ř. dne 7. 5. 2007 s tím, že „počínaje tímto datem obžalování

museli vědět o tom, že o pravosti nabízených děl vznikly minimálně pochybnosti, přesto však pokračovali bez dalšího v nabízení děl z této sbírky“ a správně poukázal na „množství informací z různých zdrojů, které se postupně k obžalovaným dostávaly a z nichž museli nabyt minimálně pochybností o pravosti jimi nabízených děl“. (Viz zprávy přicházející obžalovanému S., výpověď svědka H., z níž vyplývá předání informace obžalovanému J. apod.)

77. V případě jednání pod body 13 a 14 závěr soudu I. stupně vychází především ze zjištění, že obžalovaný K. společně s již pravomocně odsouzenou Lenkou S. prokazatelně vytvářeli díla, která napodobovala výtvarná díla světově známých malířů. Správně v této souvislosti poukazuje především na pořízené odposlechy a záznamy telefonních hovorů, z nichž je patrné i to, že obžalovaný K. udílel odsouzené S. podrobné instrukce ohledně námětů, kompozice, barevného podání, užití jednotlivých barev a technik a opakovaně ji také upozorňoval, že by obraz měl vypadat pokud možno stejně jako originální obrazy autora. V konkrétních případech jí také poskytoval prostředky k tvorbě, tlumočil jí požadavky Klause Kohlmeiera a sám obrazy dále upravoval a signoval. Skutečnosti zjištěné z odposlechů telefonních hovorů, na které soud poukázal, zcela spolehlivě vyvracejí obhajobu obžalovaného K., že nikoho neměl v úmyslu uvádět v omyl, a to bez ohledu na to, že by na vyvážených dílech byly či nebyly obžalovaným uváděné popisky.
78. Jedině v případě bodu 3 napadeného rozsudku (poškozený Kott) lze mít pochybnosti o správnosti skutkových zjištění nalézacího soudu. V tomto bodě totiž napadený rozsudek postrádá přesvědčivou úvahu, na základě jakých skutečností lze mít za prokázaný podvodný úmysl obžalovaného K. ve vztahu k poškozenému Kottovi, zvláště proto, že poškozený Kott ve své výpovědi výslovně uvedl, že se za poškozeného nepovažuje. Nelze se proto spokojit pouze se stručným konstatováním, že výpověď svědka Kotta je nevěrohodná. I pokud by totiž jeho výpověď byla takto soudem (třebas i důvodně) hodnocena, nepostačuje to pro jednoznačný závěr o tom, že svědek Kott o skutečném původu obrazů nic nevěděl a byl tak obžalovaným K. uveden v omyl. Je potřeba se v této souvislosti vypořádat i s jinými možnými verzemi skutkového děje, které se na základě provedených důkazů nabízejí, např. s tou, že svědek Kott věděl o původu a skutečné provenienci děl a i to mu postačovalo jako protihodnota za dluh z minulosti, ev. že hodlal nabyté obrazy dále zhodnotit apod. To vše jsou soudem neřešené otázky, s nimiž bude potřeba se vypořádat a teprve poté dospět k závěru o vině. Odsuzující výrok bude však možno učinit pouze tehdy, pokud budou jiné verze než ta, že svědek Kott byl obžalovaným uveden v omyl, provedenými důkazy jednoznačně vyloučeny.
79. K námitkám obžalovaných je potřeba v obecné rovině konstatovat, že v některých bodech zůstává odůvodnění napadeného rozsudku stručné, vyjma výše uvedeného bodu 3 však nelze konstatovat, že by neodpovídalo ustanovení § 125 odst.1 tr. řádu. Část hodnocení důkazů je totiž součástí oddílu, který je věnován právní kvalifikaci. I když je tento postup neobvyklý, nelze ho označit za nezákonný.
80. Pokud výrok o vině obsahuje některé nepřesné formulace, které ale nemají vliv na správnost skutkových zjištění z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, odstranil je odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku, avšak jen ty, v jejichž důsledku s ohledem na nedostatek odvolání státního zástupce nedošlo k porušení zásady zákazu „*reformatio in peius*“.
81. V obecné rovině lze připomenout, že odvolacímu soudu nepřísluší nahrazovat postup soudu I. stupně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, a za předpokladu, že úvahy soudu prvního stupně v tomto směru vycházejí z úplného a nezkresleného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky, je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti pouze na něm, jako na soudu, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval závěry významné pro tvorbu

skutkových zjištění. Odvolací soud je oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře na podkladě před ním provedeného dokazování (viz § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu).

82. Jinými slovy, úkolem odvolacího soudu není hodnotit provedené důkazy za soud I. stupně a vytvářet svoje vlastní skutková zjištění, ale přezkoumat, zda nalézací soud hodnotil všechny důkazy potřebné pro jeho rozhodnutí, zabýval se všemi okolnostmi významnými pro svá skutková zjištění a vypořádal se s nimi jednotlivě i v souhrnu logicky a přesvědčivě. Jakýkoliv zásah odvolacího soudu do důkazů hodnocených soudem I. stupně v souladu s výše uvedenými kritérii tak překračují rámec oprávnění odvolacího soudu.
83. V posuzovaném případě se soud I. stupně (vyjma bodu 3) s podstatnými okolnostmi významnými pro rozhodnutí logickým způsobem vypořádal, rozsah provedeného dokazování odpovídá ustanovení § 2 odst.5 tr. řádu a způsob hodnocení důkazů je v souladu s ustanovení § 2 odst.6 tr. řádu.
84. K námitkám obžalovaných považuje odvolací soud za potřebné dodat následující.
85. Pokud obžalovaný K. namítá „absenci výslechu svědka Klause Kohlmeiera“, odkazuje odvolací soud na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž je dostatečně vysvětleno, proč nalézací soud na základě žádosti o výslech tohoto svědka hlavní líčení odročil na dobu téměř dvou let, po kterou se orgánům činným v trestním řízení, které činily kroky k provedení výslechu svědka, nepodařilo tento výslech realizovat. Provedení výslechu svědka Kohlmeiera je tak reálně neproveditelné a bylo proto na soudu, aby hodnotil ty důkazy, které měl k dispozici. Jelikož i bez tohoto důkazu mohl soud dospět k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného K., na čemž by, s ohledem na obsah ostatních provedených důkazů, ani výslech svědka K. nemohl ničeho změnit, nelze námitku obžalovaného považovat za důvodnou. Není zpochybněno ani to, co odvolatel namítá, tedy, že svědek K. věděl o původu obrazů. Svědek totiž není označen za osobu, která byla jedním z obviněných K. a S. uváděna v omyl, ale jedná se pravděpodobně o spolupachatele (ev. účastníka) trestné činnosti, který takto vyrobené obrazy, s vědomím toho, že se nejedná o originály děl, za které byly vydávány, uplatňoval po jejich vývozu do SRN na trhu. O tom, že jak Klaus Kohlmeier, tak obžalovaný K., věděli o charakteru obrazů, svědčí především obsah telefonické komunikace, na kterou správně odkazuje nalézací soud v napadeném rozsudku.
86. Námitky odvolatele, které polemizují s faktem, proč nebyl obžalovaný K. požádán německými orgány o svědeckou výpověď, proč nebyl svědek Kohlmeier stíhán německou stranou, proč nebyly zajištěny a zadokumentovány převážené obrazy apod., jsou pouze hypotetickou polemikou s tím, co a proč se nestalo. Soud je však povinen hodnotit důkazy, z nichž vyplývají skutečnosti důležité pro tvorbu skutkových zjištění. Tím jsou v daném případě mimo jiných důkazů zejména odposlechy a záznamy telefonních hovorů, na jejichž základě v kontextu s dalšími důkazy soud učinil svoje skutkové závěry. A to, co se nestalo, již není pro jeho zjištění ve vztahu k trestní odpovědnosti odvolatele, potažmo již pravomocně odsouzené obžalované S., podstatné.
87. K námitkám směřujícím vůči znaleckému posudku Národní galerie jako ústavu je potřeba uvést následující. Námitky proti kompetenci Národní galerie vypracovat nosný znalecký posudek, kompetenci znalkyň, které se podílely na jeho vypracování a proti jeho obsahové správnosti a úplnosti byly vzneseny s různými nuancemi všemi obžalovanými. K těmto námitkám je třeba v obecné rovině konstatovat, že si lze stěžít představit kompetentnější instituci k vypracování takto náročného znaleckého posudku, vyžadujícího zkoumání mnoha dílčích aspektů velkého množství předložených děl a zároveň integraci poznatků do uceleného závěru. Není zároveň žádných pochyb ani o renomé této instituce, ani o kompetenci osob, které se na vypracování posudku podílely. Stěžít si lze představit jiný takto vybavený ústav, který by se s ohledem na

rozsah zkoumané materie a široký okruh posuzovaných aspektů mohl tohoto úkolu zhostit lépe a je třeba zdůraznit, že ani soud I. stupně, ani soud odvolací, nezjistily nic, co by správnost odvoláními napadeného znaleckého posudku zpochybnilo. Je třeba také zdůraznit, že na zpracování posudku se podílely zcela jiné osoby, než ta, která se v rámci policejní akce, v intencích pokynů policie, zcela specifickým způsobem podílela na odhalení trestné činnosti. Posouzení pravosti obrazu jako součást spolupráce s policií ČR při odhalení trestné činnosti nelze považovat za posouzení pravosti díla pro účely trestního řízení. Není proto žádný důvod uvažovat o vyloučení znaleckého ústavu z této trestní věci. V dalších podrobnostech je potřeba odkázat na závěry nalézacího soudu v odůvodnění napadeného rozsudku, kde soud I. stupně podrobně vysvětlil, proč považoval závěry znaleckého posudku a podrobné výsledky znalkyň - zpracovatelek posudku, vypracovaného Národní galerií jako znaleckým ústavem, za správné.

88. K námitce obhajoby týkající se použití titanové běloby je potřeba dodat, že obrazy byly zkoumány ústavem z mnoha aspektů a u všech obrazů ze všech zkoumaných aspektů bylo shledáno, že se jedná o falza. Otázka teoretické možnosti použití titanové běloby u některých zkoumaných děl proto není otázkou pro posouzení pravosti děl natolik zásadní, aby mohla zpochybnit správnost a přesvědčivost posudku jako celku a nemůže mít vliv na správnost závěrů o vině obžalovaných a jejich prokazatelně podvodný úmysl jejich jednání.
89. Pokud se týká námitek vztahujících se k výpovědi svědka Karlíka, k tomu je potřeba odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že bylo na soudu I. stupně, aby posoudil pravdivost jednotlivých důkazů. Pokud se soud přiklonil po výsledku tohoto svědka k závěru, že jeho výpověď je ve vztahu k bodům 1 a 2 pravdivá a tento závěr není v logickém rozporu s ostatními provedenými důkazy, je na místě tento závěr akceptovat a v souvislosti s uplatněnými námitkami na něj odkázat.
90. K námitce obžalovaného J., že nebyla naplněna subjektivní stránka jeho jednání proto, že „i kdyby existovaly na straně obžalovaného pochybnosti o pravosti, nemohl se dopustit jednání trestním zákoníkem vymezené jako uvedení třetí osoby v omyl“, je potřeba uvést, že i v případě popisovaném odvolatelem by byla naplněna subjektivní stránka jednání, neboť i v takovém případě se jednalo o nepřímý úmysl dle ustanovení § 15 odst.1 písm. b), odst.2 tr. zákoníku. I jen pouhé pochybnosti o pravosti děl by totiž nevylučovaly nepřímý úmysl pachatele, tedy minimálně srozumění s možným porušením zájmu chráněného zákonem. Zároveň je třeba upozornit, že podle odst. 2 se srozuměním rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Nutno však dodat, že provedené důkazy nasvědčují tomu, že volní vztah obžalovaného k porušení zájmu chráněného zákonem byl s ohledem na důkazy provedené, citované a hodnocené soudem I. stupně v tomto případě mnohem aktivnější než pouhé smíření.
91. Pokud obžalovaný namítá k bodu 10 (má zřejmě na mysli bod 12 rozsudku), že „to byla policie, která ho účelově a úmyslně kontaktovala s tím, že od něj chce obraz koupit, a poté, co byl obraz zkoumán v Národní galerii prof. Vlčkem a bylo k němu zaujato stanovisko, došlo k prodeji obrazu policejnímu agentu“, je třeba znovu odkázat na podrobnou argumentaci soudu I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, kde se soud vypořádal nejen s otázkou formálních náležitostí použití agenta podle § 158e tr. řádu, ale i s otázkou možné policejní provokace a postupu při jeho výslechu. Na odůvodnění rozsudku je v tomto ohledu možno v plném rozsahu odkázat.
92. Současně je třeba upozornit, že soud kvalifikoval tento útok jako pokus trestného činu a námitka v tomto směru, kterou se odvolatel této kvalifikace domáhá, je tak bezpředmětná (viz napadený rozsudek, úvahy o právní kvalifikaci, odůvodnění bodu 12).
93. Námitky obžalovaného k pravosti obrazů je třeba odmítnout s poukazem na odůvodnění soudu I. stupně, který se s obhajobou obžalovaného v tomto ohledu dostatečně vypořádal. Rozhodně se nejedná o pouhé domněnky, jak namítá odvolatel, ale o úvahy podložené provedenými důkazy

tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst.6 tr. řádu. Jestliže obžalovaný J. v doplnění svého odvolání poukazuje na výňatky z výpovědi několika svědků, které se vztahují k bodu 7 rozsudku, je namísto doplnit, že jednání obžalovaných, včetně obžalovaného J., má podle provedených důkazů zřejmou kontinuitu a úmysl vydávat obrazy za pravé nevyplývá toliko z útržků komunikace s poškozenými. Obžalovaní si opatřili obrazy, o nichž věděli, že jejich signatury a původ neodpovídají tomu, za co jsou kupujícím vydávány. Už jen to, že nikdo ze zájemců nebyl na tuto skutečnost upozorněn, je skutečností, kterou obžalovaní mohli poškozené uvádět v omyl.

94. V případě poškozených Bučka i Sorrase je zřejmé, že dojem pravosti obrazů vytvářel obžalovaný J. prostřednictvím svědka Štěpánka, což je zřejmé právě z výpovědi tohoto svědka, nevytrhneme-li ovšem jeho výpověď z kontextu, tak jak to činí obžalovaný ve svém doplnění odvolání.
95. Co se týče poškozeného Ošlejška, z jeho výpovědi je mj. zřejmé, že obžalovaný J. mu předkládal k uvěření historku o původu obrazů ze sbírky v Rakousku, tedy nepravdivou. Také na základě této historky poškozený projevil zájem o obrazy a zaplatil obžalovanému 2 miliony Kč, aby mu nějaké z těchto obrazů přivezl. Z jeho výpovědi také plyne, že se bavili s obžalovaným J. o „pravých“ obrazech a s ohledem na další důkazy je tak zřejmé, že mu obžalovaný J. předstíral, že pravé skutečně jsou.
96. Konečně jednání vůči poškozenému Hofmanovi bylo posouzeno toliko jako pokus trestného činu podvodu, neboť svědek (poškozený) původ obrazů sám odhalil a obrazy nakoupil nakonec za 100.000 Kč, tedy za jejich skutečnou hodnotu, nikoliv za cenu pravých výtvarných děl. Námitka obžalovaného v tomto ohledu je tedy zcela bezpředmětná.
97. Pokud se týká námitek obžalovaného S., je třeba uvést, že ani ty převážně nejsou důvodné.
98. Pokud obžalovaný namítá, že ve výrokové části rozsudku, konkrétně v právní větě a právní kvalifikaci, není vyjádřeno spolupachatelství, k tomu je třeba uvést, že takový postup soudu je zcela správný. Spolupachatelství totiž v žádném případě není zvláštní formou trestné činnosti, jako tomu je např. u přípravy nebo pokusu trestného činu a nejedná se ani o zvláštní formu součinnosti, jako tomu je např. u organizátorství, návodu, či pomoci. V takovém případě není na místě spolupachatelství v právní větě, ani v právní kvalifikaci, zvláště vyjadřovat.
99. Námitka týkající se označení obžalovaného S. jako Svobody je zjevně nedůvodná, neboť z kontextu odstavce je naprosto zřejmé, že se jedná o pouhý překlep.
100. S otázkou subjektivní stránky jednání obžalovaného S. se soud I. stupně konkrétně vypořádal tak, že poukázal na obsah e-mailu ze dne 7. 5. 2007, který byl adresován mimo jiné i obžalovanému S. a z něhož muselo být zřejmé, že nabízené obrazy obsahují falza. Stejně jako u obžalovaného K. je nutno odmítnout námitku vztahující se k závěrům znaleckého posudku Národní galerie a současně poukázat na to, že znaky podvodu by jednání obžalovaného vykazovalo i tehdy, pokud by součástí souboru prodávaných obrazů byly též některé originály. Nutno však současně konstatovat, že takovému závěru provedené důkazy nenavštědčují a soudu I. stupně nelze vytýkat jeho skutkové závěry ohledně pravosti obrazů v tom rozsahu, jak vyplývá z napadeného rozsudku.
101. Důvodnost je třeba naopak přiznat námitce týkající se bodu 11, o které bylo již pojednáno shora. S ohledem na nesprávnost tohoto výroku byl ohledně obžalovaného S. napadený rozsudek zrušen a obžalovaný S. byl z důvodů rozebraných níže zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu.
102. Pokud obžalovaný S. dále namítá, že obrazy nebyly signovány a nelze tak hovořit o napodobeninách známých malířů, je potřeba odkázat na napadený rozsudek, v němž se soud zabýval s odkazem na znalecký posudek Národní galerie původem děl a jejich charakteristikou.

103. Jestliže obžalovaný poukazuje na domnělou shodnost posudků znalců Štveráka a Dvorského, je třeba uvést, že tito znalci se zabývali vždy pouze dílčími aspekty potřebnými pro posouzení pravosti obrazu a ani jejich závěry o pravosti obrazů (z určitého dílčího hlediska), i kdyby byla správná, by zdaleka neznamenalala potvrzení, že obrazy jsou pravé. V podrobnostech je k této otázce třeba odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.
104. K trestnímu stíhání obžalovaného S. Krajským soudem v Ostravě je potřeba připomenout, že hodnocení důkazů v jiné trestní věci, navíc ohledně jiného skutku, přestože vykazuje podobné znaky, nebylo pro nalézací soud v žádném případě závazné. Soud je povinen postupovat při hodnocení důkazů vždy v souladu s § 2 odst.6 tr. řádu a rozhodně není vázán hodnocením důkazů v jiné trestní věci.
105. Je také nutno odmítnout námitky směřující proti správnosti znaleckého posudku Národní galerie. V tomto ohledu je možné odkázat na odůvodnění soudu I. stupně, který se s touto otázkou dostatečně vypořádal a na argumenty již rozebrané shora. Zbývá toliko dodat, že pokud se odvolatel domáhá shodnosti posudků znalců Štveráka a /Dvorského/, ani tato zdánlivá shodnost neznamená potvrzení pravosti jim předložených děl. Jejich posouzení je pouze dílčí, navíc k jejich závěrům je třeba vznést řadu výhrad. S poukazem na odůvodnění napadeného rozsudku je proto třeba i tuto námitku jako nedůvodnou odmítnout.
106. K námitkám obžalovaného S. je potřeba odkázat na shora rozebrané námitky ostatních obžalovaných, především stran subjektivní stránky jednání, kompetence Národní galerie ve vztahu k vypracování znaleckého posudku a jeho obsah.
107. V obecné rovině je pak třeba dodat, že soud ohledně hodnocení znaleckého posudku postupoval správně a dostatečně se s podstatnými námitkami obhajoby vypořádal v napadeném rozsudku a nelze mu vytknout, pokud na základě důvodů zde uvedených považoval znalecký posudek vypracovaný Národní galerií za jeden ze stěžejních důkazů.
108. K námitkám obžalovaného K. je potřeba zopakovat to, co již bylo uvedeno k námitce obžalovaného S.. Hodnocení důkazů Krajským soudem v Ostravě v žádném případě nemůže být vodítkem pro soud, který je povinen hodnotit důkazy zvlášť a ve všech souvislostech v souladu s § 2 odst.6 tr. řádu a rozhodně není vázán hodnocením důkazů v jiné trestní věci týkající se jiného skutku. Je třeba zdůraznit, že se jedná o hodnocení důkazů, které je vázáno na zásadu bezprostřednosti a ústnosti.
109. Pokud obžalovaný K. namítá, že výslech svědka Karlíka u hlavního líčení proběhl tak, že obhájce nebyl schopen reagovat a klást mu otázky, k tomu je potřeba dodat, že otázka přípravy na jednotlivé úkony trestního řízení je věcí obhajoby. Dokazování u hlavního líčení je pak potřeba chápat jako celek, s tím, že pořadí provádění důkazů určuje předseda senátu, který je mimo jiné povinen dbát zásady koncentrace řízení, a pokud je to možné, má povinnost vést řízení tak, aby bylo skončeno pokud možno během jediného hlavního líčení. V případě rozsáhlejší věci je třeba rozumět tomuto ustanovení tak, že je potřeba provést dokazování v hlavním líčení pokud možno koncentrovaně a co nejdříve. K přípravě na hlavní líčení slouží pětidenní lhůta upravená v § 219 tr. řádu a žádné ustanovení soudu neukládá, aby poskytoval další lhůty k přípravě na provedení jednotlivých úkonů. Námitku je proto třeba odmítnout jako nedůvodnou.
110. Pokud se jedná o námitku obžalovaného K. stran výpovědi svědka Karlíka, k tomu je třeba znovu poukázat na to, že hodnocení důkazů je na soudu, který důkaz prováděl a pokud jeho hodnocení netrpí zásadními nelogičnostmi, není odvolací soud oprávněn do hodnocení důkazů soudu I. stupně zasahovat. V tomto případě soud nalézací považuje na základě uspokojivě vysvětlených důvodů výpověď svědka Karlíka za věrohodnou a tudíž je v takovém případě potřeba též přijmout i tvrzení o tom, že byl zprostředkovatelem koupě obrazů mezi obžalovanými K. a K. a poškozenými Jiráskem a Fabingerem tak, jak vzal za prokázané, nalézací soud. Námitku obžalovaného lze tak považovat za nedůvodnou.

111. K námitce směřující proti vedení řízení předsedou senátu je pro úplnost třeba dodat, že pojem „chronická podjatost“ zákon nezná. Pokud nebyly vzneseny konkrétní námitky tak, aby o nich mohlo být rozhodnuto zákonem předpokládaným způsobem (*ustanovení § 31 odst.1 tr. řádu*), je taková námitka zcela bezpředmětná, stejně jako námitka, že se soud I. stupně konkrétně nevypořádal s námitkou týkající se listiny na č.l. 10475. Zde je třeba konstatovat, že rozhodnutí státní zástupkyně o prodloužení sledování osob obsahuje zjevnou nesprávnost ve jménu, kdy namísto jména Jiřího K. je při správnosti ostatních uvedených údajů namísto křestního jména Jiří, uvedeno jméno Jaroslav. Jedná se o zjevně nesprávnost zcela nepochybně odstranitelnou opravným usnesením státní zástupkyně bez jakéhokoliv vlivu na obsahovou správnost usnesení.
112. Pokud nebyla zkoumána všechna zajištěná díla, je potřeba konstatovat, že obrazy byly poškozeným nabízeny v souborech. Pokud by jen jediný z obrazů z nabízených sad nebyl originálem, byl by poškozený uveden v omyl a výsledná škoda by tak jako tak byla rovna kupní ceně zaplacené za celý soubor děl. Ani tato námitka proto není důvodná.
113. Ohledně námitek proti kompetenci Národní galerie, znalkyň a obsahu znaleckého posudku je třeba odkázat na to, co již bylo ohledně tohoto tématu uvedeno shora.
114. K právním závěrům soudu je třeba v obecné rovině konstatovat, že trpí řadou vad, které odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku napravil tam, kde nebyla porušena výše zmíněná zásada zákazu „*reformatio in peius*“.
115. Ve prospěch obžalovaných tedy bylo třeba zrušit napadený rozsudek mj. pro vady týkající se bodu 11 rozsudku. Jednání zjištěné soudem totiž nevykazuje znaky skutkové podstaty pokusu trestného činu podvodu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku, ale toliko přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku. Ta je však trestná pouze u trestného činu podle § 209 odst.1, 5 tr. zákoníku, proto se bod 11 mohl stát součástí odsuzujícího výroku pouze u těch obžalovaných, u nichž se jedná o další z útoků trestného činu, u něhož je příprava trestná.
116. S touto úvahou souvisí také pochybení týkající se chybného posouzení pokračování podle § 116, resp. jeho nedostatečného odůvodnění soudem I. stupně. Je potřeba připomenout, že v řadě případů je časový odstup jednotlivých útoků, jak z popisu skutků vyplývá několik měsíců, dokonce i více než jeden rok. Je také třeba přisvědčit námitce, že soud v napadeném rozsudku nijak nevysvětlil, z jakých důvodů shledal u těchto útoků zachovanou bližší časovou souvislost (§ 116 tr. zákoníku).
117. V tomto ohledu ponechal odvolací soud napadený rozsudek beze změny, neboť vyjma obžalovaného S., u něhož změna posouzení pokračování byla s ohledem na absenci trestnosti bodu 11 v jeho prospěch, by změna právní kvalifikace u ostatních obžalovaných znamenala změnu v jejich neprospěch, neboť by kromě trestného činu podvodu podle § 209 odst.1, 5 tr. zákoníku (resp. jeho pokusu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku) byli navíc uznáni vinnými i dalšími trestnými činy podvodu.
118. V případě bodu 1, 2 lze konstatovat, že znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu jsou zachovány i tehdy, pokud by bylo prokázáno pouze tolik, že poškození koupili obrazy, byť s vědomím rizika, že nejsou všechny nebo jejich část skutečně originály, s vědomím, že pocházejí ze zdroje garantovaného obžalovanými.
119. Soud rovněž pochybil, pokud jednání obžalovaných S. a J. posoudil jako dokonatý trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1,5 tr. zákoníku, neboť je zřejmé, že výše skutečně způsobené škody ani v součtu všech útoků nedosahuje hranici škody nikoli malé a jednání tak naplňuje toliko znaky skutkové podstaty pokusu tohoto trestného činu, navíc v bodě 11 pouze ve stádiu přípravy.
120. U obžalovaného S. soud v části věnované právní kvalifikace neuvedl, že pokusem je též kromě ostatních bodů i bod 5, obžalovaný J. pak dokonal trestný čin pouze v rozsahu 2 milionů Kč (bod 8 - poškozený Ošlejšek)

121. Co se týče právní kvalifikace takto popsaného jednání, je potřeba uzavřít, že u všech obžalovaných jednání shora popsaná vykazují znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu. Podle § 209 odst.1 tr. zákoníku se trestného činu podvodu dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Podle odst. 4 se tohoto trestného činu dopustí ten, kdo způsobí takovým činem značnou škodu, podle odst. 5 ten, kdo takovým činem způsobí škodu velkého rozsahu. U trestného činu podvodu je podle odst. 6, § 209 tr. zákoníku příprava trestná jen tehdy, pokud směřuje k některé zvláště přitěžující okolnosti uvedené v odstavci 5.
122. K právní kvalifikaci jednání obžalovaných je dále potřeba připomenout, že podle § 20 tr. zákoníku se přípravou trestného činu rozumí jednání, které záleží v úmyslném vytváření podmínek pro spáchání zvláště závažného zločinu (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku), zejména v jeho organizování, opatrování nebo přizpůsobování prostředků nebo nástrojů k jeho spáchání, ve spolčení, sročení, v návodu nebo pomoci k takovému zločinu. Přípravou je však jen tehdy, jestliže to trestní zákon u příslušného trestného činu výslovně stanoví a pokud nedošlo k pokusu ani dokonání zvláště závažného zločinu.
123. Pokusem trestného činu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku je jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.
124. Jestliže tedy obžalovaní v případech popsaných pod body 1-13 výroku rozsudku, vědomi si toho, že si obstarali napodobeniny výtvarných děl shora uvedených autorů a nabízeli je k prodeji jako díla pravá a v případech popsaných shora též zájemcům o koupi těchto děl uváděli záměrně nepravdivé údaje o jejich původu, v úmyslu vylákat na poškozených kupní cenu vyšší než 5 milionů Kč, resp. 500.000 Kč (obžalovaný S. – bod 6), což se jim v případech shora uvedených podařilo, naplnili částečně znaky pokusu trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 5 tr. zákoníku, částečně znaky dokonání trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 5 tr. zákoníku, zčásti nedokonání ve formě pokusu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku; § 209 odst. 1, 5 tr. zákoníku zčásti nedokonání ve formě přípravy podle § 20 odst.1 tr. zákoníku; § 209 odst. 1, 5 tr. zákoníku, obžalovaný S. pokusu trestného činu podvodu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku; § 209 odst. 1, 4, písm. d) tr. zákoníku.
125. Konkrétně obžalovaný Pavel K. pod body 1, 2, 4, 11, 13 zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem 11) dílem zčásti nedokonání ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku, pod body 13-1,13-2, 13-3,13-4, 13-5,13-7,13-10 zčásti nedokonání ve formě pokusu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku, obžalovaný Jiří K. pod body 1, 2, 4 zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem nedokonání ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaný Miroslav S. pod bodem 6 pokus zvláště závažného zločinu podvodu podle § 21 odst.1 tr. zákoníku; § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, obžalovaný Petr S. pod body 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12 pokus zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 11) zčásti nedokonání ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaný Miloslav J. pod body 7, 8, 9, 10, 11, 12 pokus zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst.1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, v bodě 11) zčásti nedokonání ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku.
126. Jestliže pak obžalovaný K. v bodě 14 v přesně nezjištěné době, avšak nejdéle do 14. září 2010, na území České republiky, na adresách v Zálomu 767, Praha 4 a Husova 576, Blovice, okr. Plzeň Jih, kde se zdržuje Lenka S., a na adrese Obytce 25, okr. Klatovy, kde se zdržuje Pavel K., společným jednáním napodobili výtvarný projev autorů uvedených ve výroku rozsudku v úmyslu, aby tato nová díla odpovídala svými motivy tvorbě těchto autorů a byla považována za díla původní, a to

způsobem popsaným ve výroku rozsudku, naplnil znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu padělání a napodobení díla výtvarného umění podle § 271 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku.

127. V případech, v nichž úmysl obžalovaných směřoval k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu dle odst. 5 písm. a); § 209 odst. 1,5 tr. zákoníku,) a nebyl dokonán (§ 21 odst.1 tr. zákoníku, ev. § 20 odst.1 tr. zákoníku), tedy v případech, v nichž úmysl obžalovaných směřoval ke způsobení škody velkého rozsahu (dle § 138 tr. zákoníku - 5 milionů Kč), kvalifikoval soud jednání obžalovaných jako pokus trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, nikoliv jako dokonáný trestný čin.
128. Odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku neměnil skutková zjištění nalézacího soudu zčásti proto, že je ve své podstatě (vyjma bodu 3) považoval za vyhovující kritériím vymezeným ustanovením § 2 odst.5 tr. řádu, zčásti pro nedostatek odvolání státního zástupce tak, aby jejich změnou nedošlo k porušení zásady zákazu „*reformatio in peius*“.
129. Změny ve výroku napadeného rozsudku (body 7,10,11) jsou pouze formulační a na skutkových zjištěních soudu I. stupně ničeho nemění.
130. Oproti krajskému soudu na základě nezměněných skutkových zjištění a popisu skutku ve výroku rozsudku rozlišil v bodě 13 týkajícím se obžalovaného K. jednání, která dle skutkových zjištění soudu a popisu skutku dospěla pouze do stadia pokusu a jednání dokonaná.
131. K druhu a výměře uložených trestů je třeba uvést následující:
132. Obecně platí, že podle § 39 tr. zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne mj. k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
133. V posuzovaném případě je zřejmé, že obžalovaní (vyjma obžalovaného S.) páchali dlouhou dobu opakující se trestnou činnost závažné povahy, velmi propracovaným a promyšleným způsobem, zpravidla tak, aby byla dobře skryta identita toho, kdo ve skutečnosti falza uváděl na trh.
134. Přestože jsou obžalovaní bezúhonní a od spáchání činu uběhla delší doba, jeví se uložené peněžité tresty kombinované s tresty propadnutí věci, vyjma obžalovaného S., který se prokazatelně dopustil pouze jednoho útoku trestného činu podvodu spáchaného ve stádiu pokusu, jako velmi mírné. Tuto vadu však nebylo v důsledku nedostatku odvolání podaného státním zástupcem, napravit.
135. Odvolací soud proto po zrušení napadeného rozsudku znovu rozhodl o uložených trestech zcela shodně jako soud I. stupně s tím, že tresty peněžité v kombinaci s tresty propadnutí věci, při absenci trestů odnětí svobody, považuje za tresty minimální, neodpovídající zákonným hlediskům pro ukládání trestu a v jejich zpřísnění mu bránila toliko zásada zákazu „*reformatio in peius*“.
136. Jelikož jednání obžalovaného S. popsané pod bodem 11 není s ohledem na časový odstup pokračováním dle § 116 tr. zákoníku ve vztahu k jednání popsanému pod bodem 6 a podle § 209 odst. 6 tr. zákoníku a příprava v tomto případě není při posouzení takového jednání dle ustanovení § 209 odst. 1 tr. zákonu (jiné posouzení jednání není vzhledem ke skutkovým, zjištěním soudu namíste) trestná, a jednání proto není trestným činem, zprostil odvolací soud obžalovaného S. v tomto bodě obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu.
137. Ohledně bodu 3 napadeného rozsudku byla věc vrácena soud I. stupně, na němž bude, aby se znovu zabýval zejména výpovědi svědka Kotta a vážil, zda v kontextu s ostatními provedenými

důkazy lze dospět k závěru, že svědek byl jednáním obžalovaného K. uveden v omyl, případně bude s ohledem na nedostatek odvolání státního zástupce a skutečnost, že obžalovanému byl uložen odvolacím soudem stejný trest jako soudem I. stupně, na krajském soudu, zda zvolí jiný procesní postup a trestní stíhání zastaví (§ 231 odst.1; § 223 odst.2; § 172 odst.2, písm. b) tr. řádu).

138. Jelikož nebylo shledáno pochybení ohledně obžalovaného K. ve výroku pod bodem 14, obžalovaná S. si odvolání nepodala a nebyl důvod zasáhnout do části rozsudku v její prospěch z důvodů svědčících odvolatelům (zásada „*beneficium cohaesionis*“ - § 261 tr. řádu), zůstal jinak napadený rozsudek nedotčen.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

Praha 24. června 2020

JUDr. Radek Hartmann, v.r.
předseda senátu